

*Franco
Solo*

7

EGYEDÜL A
maffia
ELLEN

23 Ft

**Akinek
a neve:
halál**

A handwritten signature in dark ink on a light-colored, textured paper. The signature reads "Franco Solo" in a cursive, slightly stylized font. Below the name, there are two parallel horizontal lines drawn as underlines.

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN 7.

Akinek a neve: halál

Egy halott személy szerepét játszotta,
de élete fabatkát sem ért többé.

Franco Solo nem sejthette,
milyen ocsmány módon akarják megölni.

Williard Garas csak akkor hallotta meg a lépteket, amikor már közvetlenül mögötte kopogtak az aszfalton. Úgy gondolta, hogy Franco Solo lehet az, s megkönnyebbülten megfordult. Ám arcának feszült kíváncsisága egy pillanat alatt eltűnt.

Arcára fagyott az iszonyat. Nem Franco Solo jött feléje. Bár Williard Garas nem ismerte Solót személyesen, de pontos leírást kapott róla.

Ez a fickó nem Solo volt. Williard Garasnak hangosan vert a szíve. Ez a hely, a Brooklyn Piers, éjszaka teljesen kihalt volt. Még a hajléktalanok sem keresték fel ezt a kietlen tájat. A háttérben a betonraktárak emelkedtek a sötétszürke ég felé. Elöl és a raktárak között hatalmas daruk ágaskodtak, mint valami özönvíz előtti csontvázak.

Williard Garas kinyitotta a szemét. Tulajdonképpen bátor ember volt. Hiszen veszélyes mesterségét enélkül nem folytathatta volna.

De ebben a pillanatban olyan félelem szállta meg, mint eddigi, kalandos életében még soha.

Az idegen most már előtte állt.

Williard Garas látta, amint az ismeretlen keze eltűnik bőrdzsekije alatt. Garas pánikba esett, s rémületében vadul rárontott az idegenre.

Az idegennek nem volt ideje elővenni hangtompítós pisztolyát.

Kaz Lobo nem számított támadásra. Meglepetésként érte Garas ökle. Kétlépésnyire hátrátántorodott. Majdhogynem elvesztette az egyensúlyát.

Kirántotta kezét a dzsekiből, hogy visszanyerje egyensúlyát. Garas újra támadt, látta, hogy szerencséje van.

Újabb telitalálat érte a gengsztert, végül Kaz Lobo lehuppant. Szájából vér szivárgott.

Keze fejével letörölte. Szeme gonosz gyűlölködéssel villogott. Nem fogta fel, hogy ilyesmi előfordulhat vele.

Hogy sikere teljes legyen, Garas újra támadott, most a lábával. Ezúttal azonban a gengszter gyorsabban reagált, így a rúgás nem

ért célba. Garas megpördült, s olyan gyorsan elrohant, mintha világrekordot akarná megdönteni.

Tudta, hogy az életéért fut. Fejét behúzta, felső testét előre nyújtotta. Cikcakkban rohant a sötét éjszakában, hogy ellensége ne tudja eltalálni.

Kaz Lobo ocsmányul káromkodott.

Nagy kinnal lábra állt, s kivette zsebéből a pisztolyt. Első düh-rohamában Garas nyomába eredt. Aztán megállt. Felemelte a fegyvert és célzott, majd meghúzta a ravaszt.

Garast a golyó a levegőbe emelte, szinte lebegett, majd hirtelen a kemény aszfaltra zuhant.

Kaz Lobo nagy ugrásokkal mellette termett.

Vigyáznia kellett. Nem tudta még, hogy pontosan talált-e. Nemcsak a vadállatok veszélyesek, ha megsebesülnek, hanem az emberek is.

Kaz lenézett a földön fekvő alakra, készen arra, hogy újra lőjön.

Erre azonban már nem volt szükség.

Williard Garas szeme megtört. Halott volt. Lobo hátára fordította áldozatát, s közben visszatette fegyverét a zsebébe. Gyorsan átkutatta Garas összes zsebét.

Franco Solo egy kék Stin Ray kocsiban ült, s ujjával idegesen dobolt a kormánykeréken. Gyűlölte a pontatlanságot, de ma ő maga is pontatlan volt. Nem önhibájából. Ő pontosan elindult.

Aztán az előtte haladó kocsikarambolt okozott, kénytelen volt tanúskodni. A közlekedési rendőr felvette a személyi adatait. Így értékes perceket vesztegetett el. Fél tizenegy volt.

Francónak ez idő tájt már célhoz kellett volna érnie. Ha nem jön közbe ez a karambol, öt perccel előbb ott is lett volna. Abban reménykedett, hogy Williard Garas nem vesztette el a türelmét, és megvárja. Lehet, hogy Garas is késett. Akkor nem kell egymásnak szemrehányást tenniük.

Franco az Atlantic Basin mentén vezette kocsiját. Ismert egy rövidebb utat, amely a megbeszélthelyre vezetett. Igaz, hogy ez az út sok sín pár között futott. Ott csak gyalog lehetett átkelni.

Legalább négyperces időmegtakarítást jelentett ez az út. Ezért is választotta ezt.

Egy hosszan elnyúló raktáépület mentén megállította a kocsit, és kiszállt. A víz felől hideg levegő áramlott feléje. November volt. Ilyenkor nagy a köd, s ez még sötétebbé tette az amúgy is fekete éjszakát.

Governors Island felől, a Buttermilk Channel túlsó oldaláról pislákoló fények világítottak.

Franco még egyszer megvizsgálta fegyverét, mielőtt útnak indult. Sosem lehetett tudni, micsoda meglepetéseket rejt még ez az éjszaka. Igaz a mondás, hogy jobb félni, mint megijedni. Franco keresztülbotorkált az iparvasút számtalan sín párján. Sódéros, nehéz út volt, s örült, mikor végre megint aszfaltot érzett gumitalpú cipője alatt. Az utolsó raktárnál bekanyarodott a sarkon. Innen már nem volt messze a mólófal, aztán már csak a víz következeit.

Ezen a teljesen kietlen, sötét helyen kellett Francónak Garasszal találkoznia. Garas választotta ezt, a helyet. Egyszerűen nem akart Francóval valamilyen kocsmában találkozni. A beszélgetésnek titokban kellett lezajlania. Mivel Garas már jelezte, hogy fontos információkról van szó, így a fiatal maffiavadász beleegyezett a dologba.

Garas félt a komolyabb nehézségektől. Franco nagyon is megértette ezt. A maffia minden eszközt igénybe vett, ha egy számára veszélyes embert el akart hallgattatni.

Néhány yardnyi távolságban Franco előtt olyan jelenet játszódott le, amittől minden hajszála égnek meredt.

Egy ember feküdt az aszfalton mozdulatlanul. Feltehetőleg halott volt. Egy másik ember föléje hajolt és átkutatta zsebeit.

Willard Garas — és gyilkosa!

*

Franco villámgyorsan elővette 33-asát, és közelebb ment. Száját összeszorította.

— Micsoda játéka az életnek ... — gondolta keserűen. Ha nem tartóztatott volna föl a karambol, akkor Garas még élne, idejekorán érkeztem volna ide, és megakadályozhattam volna a gyilkosságot ...

A karambol bizonyos láncreakciót váltott ki.

Franco a gengszter felé osont. Gyorsan és hangtalanul. Puha gumitalpon járt, semmi zajt nem okozott.

A fickó éppen befejezte a kutatást, felállt. Franco ráfogta fegyverét és háromyardnyi távolságról így szólt:

— Nem talált semmit?

Kaz Lobo úgy pördült meg, mintha kígyó mart volna belé. Akkor sem ijedt volna meg jobban, ha a megtestesült ördög áll előtt. Megszokásból fegyvere után kapott.

— Ha megpróbálok, meghúzom a ravaszt — szólt Franco fenyegetően.

Lobo lassan leeresztette a kezét. Széttárta karját. Tenyerét Franco felé tartotta. Ezzel jelezte, hogy feladja.

Franco alaposan szemügyre vette a fickót. Vöröses, hullámos haja volt, nem olasz — abban azonban Franco biztos volt, hogy a Cosa Nostrának dolgozik.

Garas nyilván megtudott valamit a tiszteletreméltó Családról, s így a maffia gyorsan cselekedett, hogy Garas ne adhassa tovább az információt.

— Te fiú, ez a gyilkosság sokba fog neked kerülni — szolt Franco fagyosan.

— Hogy képzeli, hogy én öltem meg ezt az embert? — válaszolt Kaz idegesen. — Semmi közöm hozzá.

— Úgy látszik, teljesen hülyének nézel, igaz?

— Szavamra, mire ideértem, már halott volt. Fogalmam sincs, ki ölhette meg, becsületszavamra, csak azzal vádolhat, hogy átkutattam a zsebeit. De hiszen ez nem olyan nagy vétség. Lehetett volna nála néhány dollár. Neki már nincs szüksége rá, nekem annál inkább.

— Egyetlen szavadat sem hiszem el.

— De igazat mondok. Vagy talán látta, hogyan öltem meg? Szóval nem látta. Azt sem tudom, ki ez itt.

— Williard Garas a neve.

— Sose hallottam, — Lobo tágra nyitotta szemét. — Hé, egy pillanat. Ha maga ismeri a fickót, akkor talán maga ... Maga aztán ravasz ember. Rám keni a gyilkosságot, amit maga követett el. De ebből nem lesz semmi. Mister.

Franco megelégtelte a hidegvérű gyilkos szemtelenségét.

Az előbb éppen fegyvere után nyúlt, a gyilkos fegyver után! Ezt a fegyvert akarta most Franco elvenni tőle. De mielőtt elhatározását tett követte volna, fémes kattanás hallatszott.

Franco már jó pár éve együtt élt a veszéllyel. Megtanulta, hogy kell villámgyorsan reagálni a legapróbb dolgokra is. Nyilván ezért sikerült még ez idáig túlélnie.

Ez a fémes kattanás árulta el Francónak, hogy Lobónak társa van.

S ez a társ most azon volt, hogy barátját megmentse.

Franco erőteljes ugrással Garas holtteste mögött termett. Ugyanakkor Kaz Lobo elrohant a veszélyes helyről. Aztán következett a tánc! A móló köfalán Franco meglátta a hatalmas, nagy orrú fickót. Ed Hammer már sok éve együtt dolgozott Lobóval. Tökéletes szinkronban dolgoztak. Kritikus helyzetekben mindig Ed volt az, aki gépfegyverével megtisztította a terepet.

S ez is ilyen pillanat volt, A móló köfaláról mint a dobpergés,

jöttek a lövedékek. A géppisztoly csak úgy rángott, miközben az egész területet golyózáporral árasztotta el. Lobo nagy ívben kanyarodott feléje.

Franco laposan a földön feküdt. Tiszta örülség lett volna felgyenesedni. Franco a halott teste mögött keresett menedéket, szünet nélkül csapkodott körülötte a golyózápor.

Lobo most lihegve elérte Hammert.

— A csónakba — hallotta Franco az óriás hangját. — Gyorsan a csónakba!

Kaz Lobo lerohant a móló kőlépcsőin. A következő pillanatban beindult a csónak motorja. Ed Hammer még néhány lövedéket küldött Solo felé, aztán követte társát.

Amikor a motorcsónak elindult, Franco felugrott.

Hatalmas ugrásokkal a móló széléig jutott. Néhány golyót küldött utánuk, de ezek nem érték célt. A csónak csak úgy száguldott a csatornán át, s néhány perccel később elnyelte a fekete éjszaka.

Ezen már nem lehetett változtatni.

Franco rosszkedvűen indította be a motort. Dühös volt, hogy Garast megölték, meg azért is, hogy nem tudta azt megakadályozni. Így hát most Garas minden információját magával vitte a sírba. Az eseményeket az indította el, hogy Garas részegségében mindenfelé elmondogatta, hogy ismeri a maffia tervezett, óriás üzetét.

Az Igazságügy Minisztérium Titkos Osztálya, a Counter MOB már régen küzd — mégpedig eredményesen — a szervezett bűnözés ellen. Munkájában különböző spiclik és kémek is segítettek. Egy ilyen ember telefonszámot adott Garasnak azzal, ha pénzt akar kapni, ide továbbítsa információit.

A Counter MOB egyik kirendeltsége megkapta Garas telefonhívását. Azt mondták, hogy vissza fogják hívni. Előbb azonban minden információt felkutattak Garasról.

A Counter MOB embereinek megvolt rá az okuk, hogy nagyon is elővigyázatosak legyenek.

Végül is a maffia igen erős ellenfél, s óvatosan kell vele bánni.

Amikor minden információt megkaptak, és kiderült, hogy megbízhatnak Garasban, akkor lépett Franco Garasszal összeköttetésbe. Megbeszélték, hogy találkoznak.

S ami ezután jött, az a gyilkosság — gondolta Franco keserűen.

Északi irányba haladt Brooklynon keresztül. A legközelebbi

presszó előtt leparkolt. A legtöbb asztal üres volt. Az üzlet nem ment jól. Olasz kávé rendelni a vörös hajú pincérnőtől. Miközben a fiatalasszony a kávé készítette, Franco beprézelte magát a telefonfülkébe.

Előbb a rendőrséget hívta Williard Garas miatt. Aztán egy titkos washingtoni számot tárcsázott.

Amikor meghallotta főnökének, Warner ezredesnek a hangját, kurta, de rövid jelentést tett. Leírta a két gengszter külsejét, és Warner megígérte, hogy betáplálja ezeket az adatokat a komputerbe.

— Lássuk csak, mi jön ki belőle — szólt fémes hangján a főnök.

— Annyira sajnálom, hogy későn érkeztem, főnök — mondta Franco. Valahogy Franco lelkiismeretét terhelte Garas halála.

— Nem saját hibájából késett, Franco. Senki sem tesz magának ezért szemrehányást. Biztos igen nagy üzletről hallott Garas, különben nem likvidálták volna ilyen villámgyorsan. Vajon meg tudjuk-e valaha, mit akart elmondani?

— Talán van rá lehetőség ...

— Garas meghalt. Tőle már semmit sem tudunk meg.

— Garas nem volt remete. Voltak barátai, kollégái. Majd azokhoz fordulok.

— Jól van, érdeklődjék.

— Mi lenne, ha átvinném Garas szerepét? Warner ezredes izgatottan köhögött. — Maga, úgy látszik, megunta az életét, Franco. Ki akarja törni a nyakát?

— Úgy tesz, mintha először veszélyeztetném az életem.

— Hát én bizony sokkal veszélyesebbnek tartom azt, amit Garas csinált, mint a maga ügynöki munkáját.

— Ezt majd meglátjuk. Maga mindenkit ismer. Vegye igénybe minden összeköttetését, és gondoskodjék arról, hogy megkapjam Garas munkáját.

— Nem tudom, Franco ... Ez a dolog nem nagyon tetszik nekem.

— Van jobb ötlete? Honnan tudjuk meg azt, amit Garas tudott?

— Nincs ötletem.

— Akkor engedje meg, hogy a magam útját járjam, Sir.

— Hát jól van. De ne kockáztasson túl sokat. Nem szeretném a legjobb emberemet elveszteni, csak azért, mert az az ambíciója, hogy túltegyen a gazfickókon. Hol találhatom meg, ha sínre raktam az ügyet? Megint annál a csinos orvosnőnél lakik?

— Samantha Fordnál lakom — válaszolta Franco.

— Rendkívüli lány. Talán tehetnénk neki a Counter MOB részéről megfelelő ajánlatot.

— Inkább ne. Orvosként sokkal többre képes, mintha CM-ügynök lenne — szólt Franco gyorsan. Ez nem volt egészen igaz, de meg akarta akadályozni, hogy Sam a jövőben úgy éljen, mint ő maga, folytonos veszély közepette, örök bizonytalanságban, a maffiózók prédájául kitéve.

Ez nem Samanthának való élet.

Warner ezredes megígérte, hogy rövidesen újra jelentkezik. Solo kilépett a fülkéből. Közben elkészült a kávéja. Megitta, fizetett és „haza” hajtott.

Samantha a televízió előtt ült. Unalmas krimisorozat futott. A fiatal orvosnő kikapcsolta a tévét, felállt és Franco elé ment. Franco még jól emlékezett arra, hogyan kerültek össze. A maffiavadász New Yorkból Panamába ment, ahol befolyásos maffia-vezérek éltek.

Samantha Ford kiváló orvosnő volt, s ezért a Cosa Nostra elrabolta, és kényszerítette, hogy nekik dolgozzon a kis szigeten.

Franco ügyességének köszönhető, hogy a klinikát szétrombolták, Samanthát pedig kiszabadította. Azóta bensőséges barátság fűzte őket egymáshoz. Most már ott tartottak, hogy Sam egyszer-egyszer segített Francónak a CM részére egy-egy ügyet lezárni. Samantha vörössel díszített zöld otthonkát hordott. Franco minden alkalommal megcsodálta a nőt.

Samanthának szép lágy vonásai voltak, szeme ibolyakék, haja selymes szőkén omlott a vállára.

Jó alakja volt, karcsú dereka és formás lába.

Franco átölelte és megcsókolta. A lány számára Franco arca olyan volt, mint egy nyitott könyv.

— Nem úgy ment a dolog, ahogy kellett volna, igaz?

— Nincs titkom előtted, tudod jól — mosolygott Franco. Leült, Samantha mögéje állt és a homlokát masszírozta. Aranyat ért a keze. Franco lazíthatott.

— Kérsz valami innivalót? — kérdezte a lány.

— Jó ötlet!

Sam egy pohár Four Rosest hozott neki. Franco röviden elmondta — kissé finomított formában —, hogy mi játszódott le Brooklynban. A lány figyelte, anélkül, hogy félbeszakította volna. Mikor Franco befejezte mondanivalóját, Samantha megkérdezte:

— És most mit akarsz tenni?

Franco felnézett rá és mosolygott: — A filmesekhez szerződöm.

— Tényleg ez a terved?

Franco komolyan bólintott. — Átvesszem Williard Garas szerepét.

— Szívesen segítek neked. Már régen vágytam rá, hogy közelről lássam a filmvilágot.

Franco átölelte a lány karcsú derekát, s térdére ültette Samanthát. — Majd körülnézek, találok-e valamit a számodra.

A filmet Great Neckben forgatták.

A „Tegnap meghalt” című film igazi horrornak készült, teli gyors eseményekkel. A szereplők a régi hollywoodi gárda legjobbjai közül kerültek ki. Sokan már öregek voltak ahhoz, hogy veszélyes jelenetekben részt vehessenek, így a producer, Jay Asquit egész sereg dublőrt alkalmazott.

Franco kiszállt a kocsijából.

A forgatási munkákat még nem kezdték el. A filmesek kibéreltek egy parkolót, ahol óriási lakókocsik álltak négyszög alakban. Sok-sok ember tolongott itt, technikusok, filmesek, statiszták. A sztároknak ma szabadnapjuk volt.

A rendező, Elron de Niro aznapra minél több dublőrt akart alkalmazni.

Franco becsapta kocsijának ajtaját.

Warner ezredes felhívva Samanthát azzal, hogy Franco Jay Asquithhez forduljon. Warner különböző személyek révén felvette a kapcsolatot Jay Asquittel. Mint a Counter MOB vezetője el tudta intézni, hogy Garas megürült helyére legjobb emberét juttassa be.

Franco most már a lakókocsinál volt. Egy dühös képű statisztát megszólított. — Mit akar? — kérdezte az türelmetlenül.

— Jay Asquittel szeretnék beszélni. Itt van már?

— Persze, hogy itt van. Mindennap ő az első, és utolsónak megy el.

— Hol találom?

— És mit akar tőle?

— Azt majd neki mondom el.

A statisztá lenézően megvonta a vállát. Úgy látszik, fontosnak vélte önmagát. Hanyag kézmozdulattal egy lakókocsi felé intett. — Ott kell lennie — morogta.

— Köszönöm — szóló Franco szórakozottan.

A lakókocsi felé indult. Ahogy közelebb ért, meghallotta a bentről kiszűrődő párbeszédet.

Egy férfi beszélt hangosan: — Nézze, Mister Asquit, hadd próbáljam meg legalább egyszer. Én már voltam dublőr. Meggyőződésem, hogy tökéletes lennék Garas szerepében.

— Elhiszem magának, Donovan. Régen maga igen jó volt. De

ennek már hosszú ideje. Hallottam, hogy elkezdett inni, és egy egészen egyszerű dolognál majdnem kitörte a nyakát.

— Esküszöm magának, hogy hónapok óta egy cseppet sem ittam munka közben. Megint a régi vagyok.

— Erről nem győz meg, Donovan. Sajnálom.

— Hiszen csak azt kérem, adjon alkalmat, hogy...

— Erre nincs időnk, Donovan! A forgatás egy vagyónba kerül. Igyekeznünk kell, nem reszkírozhatunk semmit. Ideje, hogy belássa ezt. Különben már van valakim, aki Garas helyére lép.

— Megtudhatnám a nevét?

— Franco Solo.

— Honnan kerül ez ide? Még sose hallottam ezt a nevet. Biztos benne, hogy dublőr?

— Biztosítottak róla, hogy meg tudja csinálni, amit kérnek tőle.

— Na, erre kíváncsi vagyok.

Franco bekopogott a nyitott ajtón.

— Igen! — kiáltotta Jay Asquit.

Franco belépett a gazdagon berendezett lakókocsiba. A legnagyobb komfort volt itt, viszonylag kicsiny területen. King Donovan megfordult, és gyanakodva mustrálta a maffiavadászt.

Donovan izmos fickó volt, szeme világos, fürkésző. Úgy tűnt, nagyon gonosz tud lenni azokkal szemben, akiket nem szeret. Biztos, hogy nem gyáva ember.

Jay Asquit megkérdezte Solót: — Mit óhajt?

— A nevem Solo, Sir. Franco Solo.

King Donovan dühösen kiment a lakókocsiból. Franco úgy gondolta, ezzel az emberrel nehéz lesz barátságot kötni.

Asquit kezét fogott Solóval.

Keze öreg, erőtlen és hideg volt. Jay Asquit a hetven felé közeledett. Beteges, erőtlen benyomást keltett. De még mindig forgatott, mindaddig, amíg még tud. A film volt az életeleme.

Arca csupa ránc volt, orra nagy, és nem illett kicsi szeméhez. Hatalmas, pöttyös csokornyakkendőt viselt, s ádámcsutkája állandóan fel s alá mozgott.

— Williard Garas jó ember volt. — Kicsiny szemével Franco Solót vizsgálta. — Nekem azt mondták, hogy maga tökéletesen tudja majd helyettesíteni. Amennyiben nem úgy lenne, akkor még ma este elveszti ezt az állást. Világos?

— Mint a nap — szólt Franco.

— Van kérdése?

— Nincs, Mr. Asquit.

— Pontosságot és fegyelmet követelek. Amit a rendező mond,

azt kell tennie — ellentmondás nélkül. Ha a forgatás a maga hibájából késlekedik, levonom a gázsijából. Úgy, és most menjen de Niróhoz. Már tudja, hogy maga az új ember. Látni akarja még a forgatás előtt, és beszélni akar magával.

Franco mosolygott: — Nagyon köszönöm az állást. Nem fog bennem csalódní.

Solo elhagyta a producer lakókocsiját.

Ekkor eléállt King Donovan. Lenézően végigmérte Solót.

— Mondd csak, kit pénzeltél le, hogy megkaptad az állást?

— Senkit sem.

— Éppen egy ilyen zöldfülűre vártunk, mint te. Lefogadom, hogy fogalmad sincs a dolgokról. Szerintem becsinálsz, ha csak kinézel az első emeleti ablakból.

— Várd csak meg — válaszolt Franco szárazon. Nem hagyta magát provokálni.

— Azt tanácsolom neked, te fiú, tűnj el, mielőtt még kellemetlen lesz a helyzet.

— Maradok — válaszolt Franco nyugodtan. — S most menj el az utamból.

— Még nem végeztem veled.

— Én azonban igen.

— Tudod-e egyáltalán, milyen régen dolgozom ebben a bandában?

— Nem érdekel — válaszolta Franco.

— Tizenhárom éve! Tizenhárom! Te akkor még hátulgombolós voltál.

— Oké. Akkor éppen ideje, hogy lelépj.

Donovan szeme összeszűkülte. — Talán bizony már ócskavasnak nézel engem, te zöldfülű. Darabokra szedlek, hogy senki se ismerjen meg.

Franco a fejét rázta: — Neked nagyzási hóbortod van, és a füled is rossz.

— Mi van a fülemmel?

— Rossz a hallásod. Hiszen már mondtam egyszer, hogy menj az utamból.

Franco félre akarta tolni Donovant.

— Hozzám ne érh, te gyalázatos! — sziszegett a fickó. — El a kezekkel, különben fasírt lesz belőled!

Franco erősebben tolta el magától.

Ekkor King Donovan ütött. Franco leszerelte. Donovan rávetette magát, a lakókocsi mögé taszította.

Verekedni kezdtek.

Donovan maga volt a nyers erő. De Francóval szemben ezzel

nem sokra ment. A legtöbb ütése a levegőt kaszálta, s amelyik talált, Franco azt is kivédte.

Donovan hamarosan kifáradt. Nem bírta a tempót. Franco ütései mindig találtak. Donovan félt, hogy elveszti a küzdelmet, s féelme nem is volt alaptalan.

Dühében csak egyetlen kiutat látott. Villámgyorsan előrántott egy kést.

Franco óvatosan hátrált. Donovan képén aljas vigyor terült szét. Számára minden mindegy volt. Nem gondolt a következményekre.

Csak az járt a fejében, hogy Francót elintézzé. Franco Összehúzta magát, s így várt a támadásra. Amikor Donovan szúrta, So-lo villámgyorsan kitért. Ugyanekkor két kezével lefogta. Donovan kést tartó kezét. Megpörgette, aztán talpra állította. King Donovan rekedten felüvöltött, fogát vicsorgatta. Arca vörös volt. Nem engedte el a kést. Franco még erősebben szorította. Ezt a fájdalmat Donovan már nem bírta ki. Megadta magát. A kés a földre esett.

— Az ördögbe is! Mit jelentsen ez?

Hirtelen hallották meg a producer hangját.

Franco elengedte Donovant. Donovan lihegett és fájó karját masszírozta.

Jay Asquitnek azonban nem kellett magyarázat. Elég régen ismerte Donovant, és tudta, hogy csak ő kezdheté a verekedést, ennek okát pedig szintén könnyű volt kitalálni. A producer dühösen közeledett. — Csomagolja össze a holmiját, Donovan, és tűnjön el. Nem akarom többé itt látni.

— Mondhatok valamit, Sir?

Asquit úgy nézett rá, mintha a veséjébe látna.

— Hálás lennék Önnek, ha elfelejtené ezt az egészet — mondta Franco. — Donovan megtámadott engem. Én pedig úgy megleckéztettem, hogy azt sohasem felejtí el. Különben nem történt semmi . . .

— De hiszen hirtelen haragjában meg is ölhette volna.

— Az életem egy percig sem volt veszélyben, Mr. Asquit. Én megértem Donovant. S azt is megértem, hogy dühös rám. Hiszen szinte az orra előtt kaptam meg az állást. Ennyiben én is oka vagyok ennek az összetűzésnek. Kitérhettem volna előle, de nem tettem. Kérem, tekintse az egészet nézeteltérésnek; ilyesmi gyakori dolog férfiak közt, de nincs jelentősége. Ne küldje el Donovant. Nem szeretném, ha miattam kellene távoznia.

Jay Asquit egy percig fényes cipője orrát szemlélte. Amikor döntött, morogva ezt mondta: — Oké, Donovan. Ez egyszer még

szemet hűnyok. Ha azonban még egyszer előfordul ilyesmi, senki sem mentheti meg magát. Világos?

Donovan gyorsan bólintott.

— Akkor munkára fel!

Donovan igyekezett eltűnni. A kését a földön hagyta.

A Binós rest nevű éjszakai lokál tulajdonosa Bino Bertolucci volt. Még délelőtt volt, és Bino unottan bámulta néhány táncosnő próbáját.

Bertolucci évek óta tagja volt a tiszteletreméltó Családnak, s lebonyolította a Család sötét üzleteit. Egész New York területe a hatásköre alá tartozott. Mindenhol voltak megbízottjai, akik idejében értesítették, ha veszély közelgett. Bertoluccinak puffadt arca, karikás szeme és hordónyi hasa volt; utóbbi akkor látszott leginkább, ha előrehajolt.

Bertolucci mellett Omar állt.

Omar volt a piszkos üzletek kulcsfigurája. Bertolucci csak szükség esetén vetette harcba. Omar mestere volt a törforgatásnak.

Miután rendkívül veszélyes volt, „arab halál”-nak nevezték el. Bárhol bukkant is fel, halottak maradtak utána. De a gyilkosságot soha nem sikerült rábizonyítani.

Omar szelídnek és becsületesnek látszott. Sötétes bőre és fekete szeme, karcsú, hajlékony teste volt, tudott kulturáltan viselkedni, és ugyanakkor tökéletes gyilkos volt. A hat táncoló lányból Bertolucci ötöt hazaküldött. A hatodik lánynak engedélyezett még egy táncot, s miután igen meg volt vele elégedve, a lány számíthatott egy három hónapos szerződésre, arra az esetre, ha a vendégeknek is megtetszik, további három hónapos szerződést kaphatott.

A szőke lány el volt ragadtatva. Ugyanis kitüntetés volt Bertoluccinak dolgozni. Ha valaki valaha nála dolgozott, a többi mulatóhely csak úgy kapkodott utána.

Amikor a lány eltűnt a színpadról, Bertolucci az arabhoz fordult: — Meg vagy elégedve a választásommal?

— Jobbat nem is találhatott volna.

Bertolucci elégedetten bólintott. Mert Omar ezt nemcsak hízélgésként mondta.

Omar mindig azt mondta ki, amit gondolt. Azt is megmondta volna, ha nem tetszik neki a lány.

S akkor Bertolucci valószínűleg az egészet még egyszer átgondolja, Omar érvei alapján.

A kövér maffiózó a bárpult felé mutatott.

— Hozz nekem valami innivalót, Omar.

Bertolucci mindig ugyanazt itta: Camparit vodkával.

Omar meghozta az italt.

— Van még valami tennivalónk? — kérdezte Bertolucci az arabtól. — Kaz Lobo és Ed Hammer ide akart jönni.

— Ja persze, majdnem elfelejtettem.

Tíz perccel később megjöttek a gengszterek. Bertolucci megengette, hogy melléje üljenek. Omar két whiskyt hozott.

Az „arab halál” egymás után dobta a pénzdarabokat a zene-gépbe, és kizárólag Bertolucci kedvenc dalait kereste ki.

Nem ült le, Bertolucci háta mögött állt, mintha őrangyala lenne.

Bertolucci félig üres poharába bámult. — Tehát Garas meghalt.

Lobo büszkélkedett: — Nem volt egyszerű.

A maffiózó fintorgott: — Mindezek ellenére valami rossz érzésem van. Vajon miért?

— Nem tudjuk, főnök — mondta Ed Hammer. Lobo egy korty whisky után elhallgatott, és megvárta Bertolucci magyarázatát.

— Garas tehát halott. Már nem beszélhet — magyarázta a maffiózó. — Miatta már nem kell izgulni. De mi van Garas barátnőjével? Mi is a neve?

— Janice Ameche — mondta Lobo.

— Így igaz — bólintott Bertolucci. — Hiszen sülve-főve együtt voltak. Úgy gondolom, a lány is tud mindenről.

— Nem feltétlenül — szólt Ed Hammer.

— De lehet, hogy beszélt a lánnyal erről az ügyről — vélte a maffiózó. — Próbáljátok beleképzelni magatokat a lány helyzetébe. Szerelmes volt Garasba. De barátját megölték. Nyilván gyűlöl minket. Tegyük fel, tud valamit az üzletről. Azt is tudja, hogy lebuktathat minket, ha — úgy, mint Garas — továbbítja az információit. S akkor mi lesz?

Lobo hidegen vigyorgott. — Nekem lenne egy ötletem, nem is olyan rossz, főnök.

— Hallom — mondta Bertolucci.

— Elkapjuk a lányt, olyan helyre visszük, ahol maga kikérdezheti. Ha előzőleg ellátjuk a baját, akkor biztosan megmondja az igazat.

Bertolucci bólintott. — Jó ötlet. Akár el is kezdhettek.

Lobo és Hammer kiitták italukat, és elhagyták a termet.

Új feladatot kaptak.

— Oké — mondta Elron de Niro. — Beleegyezem, hogy átvegye Williard szerepét. Járt már Asquithnél?

— Ő küldött magához — válaszolta Franco.

Elron de Niro kicsi, jelentéktelen embernek látszott. Kopasz volt és pajeszt hordott, de látszott rajta, hogy pontosan tudja, mit akar ... Kezét nyújtotta Francónak.

— Az együttműködésünkre, Mr. Solo!

— Rajtam nem fog múlni — mondta Franco.

A rendező azt mondta, hogy félóra múlva elkezdí Francóval az első forgatást. Elmondta azt is, hogy mi lesz a feladata. A szemközti üvegbeton felhőkarcoló homlokzatára mutatott.

— A háztetőről kötéllel lemászni, mégpedig tempósan. Azt a hatást kell keltenie, hogy zuhan. Hogy megértse, miről van szó, röviden vázolom a helyzetet. Az a férfi, akinek maga a dublőrje, titkos aktákat lopott. Azonban meglettek, s most hajszoják. Elég okos volt azonban ahhoz, hogy gondoskodjék a menekülési lehetőségről. Tehát lefelé mászik a kötélén, de nincs még biztonságban, mert odalenn vár rá a biztonsági őr. Maga azonnal feléje lö. Lövdözés kezdődik, két őr meghal, s ekkor nyílik mód a menekülésre. És még valamit: remélem, hogy egyetlen beállítás elegendő lesz.

— Igyekezni fogok — ígérte meg Solo.

— Jól van. Menjen most Dana Sirkhez. Ő a dublőrök főnöke. Valószínűleg ad magának néhány használható tippet.

— Hol találom?

— Ott hátul. A harmadik lakókocsi. A neve ki van írva.

Franco elindult.

Elron de Niro a kameramannal és a scriptgörrel állt az egyik lakókocsi előtt. A következő jelenet előkészületeit beszélték meg.

A második lakókocsi mögül hirtelen előbukkant King Donovan. Ezúttal nem volt agresszív a viselkedése. Cipője orrával zavartan rugdalta a földet, aztán megnyalta ajkát, krárogott. Franco arra gondolt, hogy bocsánatot akar kérni tőle. S valóban ez történt.

— Fenémód rendes fickó vagy, hogy szóltál az érdekemben. Ezt nem vártam volna.

— Mi hasznom lett volna belőle, ha Jay Asquit kidob?

— De végül is én késsel támadtam rád.

— Láhattad, hogy tudok védekezni.

King Donovan fájós vállához kapott. — Hát igen, a fenébe is, ehhez jól értesz. Én szeretnék ... tőled ... bocsánatot kérni, barátom. Annyira akartam azt az állást, hogy kiborultam, mikor Asquit téged alkalmazott. Abban reménykedtem, hogy végre megint dublőr lehetek. Tudnod kell, hogy valaha híres voltam ebben a szakmában. Végül jöttek a nőügyeim és az alkohol. Tudod, ez hamar tönkreteszi az embert. Na, hála Istennek, ennek vége. De

sajnos, még mindig azt hiszik rólam, hogy most is iszom, és hogy nem lehet bennem megbízni.

— Lesz lehetőség más alkalommal. Ki kell várni.

— Hát a türelem nem erős oldalam. Nem vagyok oly fiatal, mint te. Szalad felettem az idő, érted? De ez az én gondom. Ezzel nem akarok terhelni. Megbocsátasz nekem?

— Miért is ne? Most hol dolgozol?

— Előkészítem a dublőrök munkáját, és vigyázok rájuk, hogy ne történjék semmi baj.

— Akkor tehát tőled függ az életem, amikor majd veszélyes helyzetben leszek?

Donovan vigyorgott: — Remélem, ez nem zavar?

Franco a nadrágzsebébe nyúlt, és elővette Donovan kését. Visz-szaadta. Ez volt bizonyítéka annak, hogy már nem haragszik.

Donovan legyőzöttként rázta a fejét. — Solo, te aztán derék fiú vagy!

— Később találkozunk — mondta Franco. — Most Dana Sirk-hez kell mennem.

Dana Sirk úgy nézett ki, mint aki fejjel megy a falnak. Sűrű, hosszú, kikefélhetetlenül gubancos szőke haja volt. Melle szőrös, inge pedig a köldökéig se ért.

Franco észrevette, hogy vastag, vörös forradások vannak a mel-lén, ezek munkahelyi balesetből származhattak. Modora kedves és zajos volt, mintha az egész világnak barátja lett volna. Nem volt egyedül a lakókocsiban. Janice Ameche volt nála. Aztán volt ott még egy elegáns férfi, Larry Lamour, a nők kedvence. Dobozból itta a sört. Barna szeme láthatóan gyanakodva mustrálta Fran-cót. Tenyerével átfésülte fekete haját, s kiegyenesedett, mikor Franco nevét meghallotta. Kivette szájából a rágógumit, a sörös-doboz aljára ragasztotta és felállt. Olyan magas volt, mint Franco, de valahogy vékonyabbnak hatott. Felmérte magának, miféle ember lehet Franco. Az a fajta fickó volt, aki sehol sincs és minden-hol otthon van. Olyan ember, aki hangosan és sokat nevet, min-denkinek a vállát veregeti, s ennek ellenére nincs barátja.

Franco már az első pillanatban sem kedvelte ezt az embert. Tudta, hogy könnyed modorával és csinos arcával biztosan a nők kedvence.

Dana Sirk bemutatta Janice Ameche-nek és Larry Lamournak. A lakókocsi előtt nevetés hallatszott. Két bizsukkal teleaggatot lány dugta be fejét az ajtón. — Hé, itt van Larry?

Larry, mikor meglátta a két lányt, hangosan felnevetett. Tap-solva így szólt: — Sajnálom, de engem keresnek. Törődnöm kell a rajongóimmal. Végül is vigyáznom kell a jó híremre.

Lamour elhagyta a lakókocsit, a lányokkal karöltve elvonult.

Dana Sirk megrázta a fejét: — Ebből a fiúból sohasem lesz felnőtt.

Janice Ameche nemigen vette tudomásul a dolgokat. Félig telt pohár volt a kezében, időnként kortyolgatott belőle. Leginkább kinézett az ablakon.

Franco meglátta zöld szeme körül a karikákat, s tudta, hogy sírt. Finom vágású arcával Janice nagyon szép volt. Haja barna volt, és apródfrizurát hordott. Melle is tökéletes. Ő is a dublőrök csoportjába tartozott.

Dana Sirk megbeszélte Francóval a következő jelenet részleteit. Amikor ezzel elkészültek, és Franco megértette, mi lesz a feladata, Sirk ezt mondta: — Hozom a ruhádat, amiben szerepelni fogsz. Addig maradj itt, oké?

— Oké! — szólt Franco.

Dana Sirk elhagyta a lakókocsit.

Franco egyedül maradt Janice Ameche-vel. Tudta, hogy a lány Garas barátnője volt, s ezért szép szelíden meg akart tőle tudni néhány dolgot. Vajon tudott-e Garas információiról? És vajon azt is tudja-e, hogy miért kellett a barátjának meghalnia?

Franco leült mellé a pamlagra. — Valahogyan kellemetlenül érzem magam — mondta. De a lány nem felelt, cigarettára gyújtott.

— A barátja szerepét kaptam meg, talán ez zavarja magát, Williard szerepében egy másik ember ...

Janice megrázta a fejét. — Nem zavar. Tudom, hogy így kell lennie. Hiszen itt mindenki a filmen dolgozik. S Williard helyét valakinek el kellett foglalnia. Ezt én tökéletesen értem.

— Engem viszont nemigen kedvel, igaz?

— Nem akarom magát megbántani, Mr. Solo. Nem érdekel. Egyik férfi sem érdekel.

— Sajnálom, ami Williarddal történt. Az újságban olvastam. Janice lesütötte a szemét. — Megkérem, hogy ne beszéljen erről.

— Talán jobban érezné magát, ha a bánatát elmesélhetné valakinek.

— Lehet. De miért pont magának? Hisz nem is ismerem. Maga számomra idegen ...

— Szeretnék magának valahogyan segíteni, Janice.

— Miért?

— Talán azért, mert én veszem át Williard szerepét.

— Nálam azonban nem.

— Nem úgy gondoltam.

Janice Ameche sóhajtott. A fölfelé szálló kékes füstkarikákat bámulta. — Williard buta volt. Sőt mi több, bolond.

— Hogyhogy? — kérdezte Franco csodálkozva.

— Mindig túl sokat beszélt. S ez az életébe került.

— Ezt hogy érti?

Janice Franco felé fordult. Elnyomta cigarettáját, és ivott a poharából. — Nem tudom, miért beszéltek erről magával — szólt.

— Bennem megbízhat, Janice — felelte Franco.

— Williard megtudott valamit...

— Mit?

— Pontosan nem tudom. De olyasvalamit, ami árt a maffiának. Valaki azzal áltatta, hogy néhány embert érdekelnek az ő információi. Pénzt szerezhet velük. Ezt akarta tenni. El akarta adni az információit, és most halott.

— Nem jelezte magának, hogy milyen információkról van szó? — érdeklődött Franco.

— Nem. S azt kell mondanom, hogy örülök ennek, mert nem szeretnék mellette feküdni a hullaházban.

— Azt sem tudja, honnan szerezte az információit?

Janice vállat vont. Átkarolta térdét. — Talán Larry Lamour piszkos üzleteiről tudott meg egyet-mást.

Franco felfigyelt. — Azt hittem, Lamour csak dublőr.

— Az is. De amit itt a filmnél keres, nem lenne elég az ő életviteléhez. Éppen ezért mindenből üzletet csinál. Még nem láttam ilyen embert. Számára a nap nem 24, hanem 48 órából áll. Őt mindenhol megtalálhatja, partykon, éjszakai lokálokban, jótékonysági rendezvényeken, diszkókban. Állandóan lányok zsibonganak körülötte. Minden társadalmi réteggel érintkezik. Mindenből pénzt csinál. Még az ördögnek is eladná a lelkét. De az nem veszi meg, hiszen előbb vagy utóbb úgyis az övé lesz.

— Nincs valami jó véleményed Larryről — mondta Franco.

— Ha maga olyan régen ismerné, mint én, akkor magának is ez lenne a véleménye.

Larry Lamour! Franco elhatározta, hogy szemmel tartja a fickót.

Franco a felhőkarcoló tetején állt. Sötétkék tréningruha volt rajta. Alatta, a vállán, bőrtokban ott volt a Beretta. Számára megszokott dolog volt, hogy fegyvert hord. Csak a vaktöltények voltak szokatlanok.

A Little Neck Bay felől hűvös szellő fújtt. Franco az előtte álló

feladatára koncentrált. Innen fentről olyan volt a filmesek stábja, mint egy hangyaboly.

Nem kis bátorság kellett ahhoz, hogy a tető széléről valaki leereszkedjen.

Franco derekán kék biztonsági öv volt, s ezen alumínium kampó. Így ereszkedett le, gyors tempóban.

Franco mögött Donovan ellenőrizte a kötél helyes mozgását.

Elron de Niro ordított: — Mi van veletek odafönn? Minden rendben?

Franco Donovanra nézett. Donovan bólintott.

Ekkor Franco megadta a jelzést.

— Hát akkor gyerünk — kiáltott a rendező.

Franco megerősítette az egyik kampót. Ha lefelé nézett, furcsa élmelygést érzett a gyomrában. Ha Garas képes volt erre, akkor neki is meg kell tennie.

A maffiavadász a jelre várt. Meg is jött: — Most! — kiáltotta Elron de Niro.

Franco ugrott. Feje fölött érezte a kötél csúszását. Remélte, hogy nem nyílik szét a csomó. Mint a kő, zuhant a mélységbe.

Elron de Niro meg lehetett elégedve. Franco nem érezte magát a legjobban. Csak remélhette, hogy minden jól megy. Mert ha nem, ez az ugrás csak halálos lehet!

Mikor körülbelül a félúton járt — neki végtelen útnak tűnt —, érezte, amint a kötél megremeg. Franco megijedt.

Fent a tetőn valaki babrált a kötélén. Valaki ki akarta használni a kedvező alkalmat, hiszen ebben a helyzetben igen könnyen adódhat baleset. Franco nem fékezett, hogy minél közelebb érjen a talajhoz. Szíve erősen dobogott. A biztosítókötél újból megremegett. Franco hat yardnyira volt még a földtől. Lenézett. Fű és bokrok, és közöttük a habszivacs matracok, ezekre kellett Francónak zuhannia.

Még öt, még négy yard . . .

Most már nem tartotta Francót a kötél. A tetőn valaki kioldotta a csomót. Solo három és fél yardot lényegében szabadon zuhant.

Macskaügyességgel ért földet, előhúzta a Berettát, lerázta a kötelet, és felállt. És már jöttek is a biztonsági szolgálat emberei. Franco úgy tett, ahogy Elron de Niro megparancsolta. Háttal a kameráknak vad tüzelésbe kezdett. Többször helyet változtatott, de mindig az előírtak szerint, végül eltűnt a képből. — Kész! — kiáltotta a rendező.

Az egész stáb tapsolt. El voltak ragadtatva Franco ügyességétől. Láttak már ügyes dublöröket, de Franco mindegyiket felülmúlta.

A rendező vigyorgott, és kezét rázott Francóval.

— Nagyszerű volt, Mr. Solo. Ennél gyorsabb már nem is lehetett volna. — Franco azonban nem volt elégedett. Dühösen nézett fel a háztetőre. Beszélne kell Donovannal. Az az ember ott fenn nyilvánvalóan meg akarta ölni.

Janice Ameche bevett egy fájdalomcsillapítót, és ledőlt Dana Sirk kényelmes pamlagára. Behunyta a szemét. Azon töprengett, tulajdonképpen minek is jött ma ide. Dolgozni úgysem tudott, mert képtelen volt koncentrálni. Folyton Williardra gondolt. A rendőrség járt nála. Arra kérték, hogy a hullaházban azonosítsa Garas holttestét.

Amikor meglátta, akkor döbbsen rá, mennyire szerette. Nem tudta elképzelni, hogy sohasem látja többé, nem beszélhet vele, hogy sohasem fogja ezentúl átölelni. Vége! Vége, örökre!

Vajon mennyi idő kell hozzá, hogy ezt kiheverje? Néhány hónap, néhány év? Azt mondják, az idő gyógyítja a fájdalmat. S neki mennyire lesz szüksége?

Hirtelen megérezte, hogy nincs egyedül a lakókocsiban. Kinyitotta a szemét. Észrevette a két férfit. Egyikük vöröshajú volt, a másiknak csupa hímlőhely volt az arca. Számára idegenek voltak, mégis érezte, hogy veszélyben van. Villámgyorsan felült.

A fickók rárohantak. Janice tavaly egy film miatt megtanult karatézni.

Most megmutathatta tudását. Keze élével ütött. Kaz Lobo felordított a fájdalomtól.

Ed Hammer leszakította a függönyt, összetekerte és gyorsan Janice nyaka köré csavarta. Így utolsó pillanatban megakadályozta a lány segélykérő ordítását. Janice vadul küzdött. Azt hitte, azért jöttek, hogy megöljék. Pánikba esett. Rúgott, harapott, de hiába. Lobo már nem volt tekintettel arra, hogy nővel van dolga, ugyanúgy ütötte-verte, mintha férfi lenne. Amikor ökle Janice állát találta el, a lány karcsú teste elernyed.

Ed Hammer rávigyorgott bűntársára: — Átkozott vadmacska.

— Ne beszélj annyit — morgott Lobo. — Inkább segíts. A lehető leggyorsabban el kell innen tüntetnünk. Mert ha meglát valaki...

Kaz az ájult lány lábát fogta, Hammer a karját. A hátsó ajtóhoz cipelték, itt nem láhatták meg őket. Nyitott kocsijuk a parkolóban állt. Oda akarták elhurcolni az ájult lányt. Eddig még senki sem vette észre az emberrablást.

— Jobb voltál, mint Williard — mondta Dana Sirk Solónak. — Williard jó volt, de akadtak néha rossz napjai is.

Franco megint fölfelé nézett. — Donovan fent van?

— Valószínűleg.

— A kötél nem tartott.

— Mindnyájan láttuk. A rendező szupernek tartja, mert így a helyzet még drámaibb. Vagy bosszantani akarod Donovant?

— Csak meg akarom kérdezni tőle, hogy történhetett — mondta Franco. — Amikor ellenőrizte a csomót, még minden rendben volt.

— Ilyesféle dolgok mindig előfordulnak. Ez a rizikó. De ezért kapjuk a pénzt.

— Ha csak véletlen volt, akkor jó ... — Dana Sirk most megdöbrent. — Te, csak nem azt akarod mondani, hogy gyanakszol valakire, hogy esetleg csinált valamit azzal a kötéssel... Hát ha erre gondolsz, akkor tévedsz, Solo. Kinek is lenne érdeke, hogy megöljön?

— Ezt szeretném tudni én is — gondolta Solo.

Otthagytta Sirket és a nagy ház felé indult. Ekkor látta meg azt a két gengsztert, akikkel előző éjszaka akadt össze a Brooklyn Piersnél. Két lakókocsi között bukkantak fel, aztán megint eltűntek.

Franco nekiiramodott. Meglátta, hogy a gengszterek egy élettelen emberi alakot cipelnek. Egy lányt. Janice Ameche!

A lakókocsik között futva eléjük került, Mikor mellé értek, teljes erejével Ed Hammerre vetette magát. Kaz elengedte a lány lábát, s így Janice a földre esett. Lobo a fegyvere után akart kapni, de mielőtt elővehette volna, Franco jól irányzott rúgásától a földre zuhant.

Ed Hammer megpróbálta Francót harcképtelenné tenni, de nem sikerült neki. Franco vadul csépelte Hammert, akinek végül mégis sikerült elrohannia. Kaz Lobo közben feltápáskodott. Karja, mint a szélmalom járt a levegőben, és eltalálta Franco jobb fülét. Pokolian fájt. Ekkor a maffiavadász egy karateütéssel harcképtelenné tette Lobót.

Közben Ed Hammer elérte a kocsit. Ezzel akarták Janicet elszállítani. Beleugrott a kocsiba, a motor felbőgött és megindult Franco és Lobo felé. Lobo észrevette, és ahogy mellé ért, azonnal beugrott a mozgó kocsiba, s az autó nyílsebesen elszáguldott.

Franco a fegyveréhez kapott, de eszébe jutott, hogy csak vak-töltény van benne.

Franco szelíden ütögette Janice arcát. A lány kinyitotta a szemét. — Franco ... — mondta alig hallhatóan. Aztán körülnézett, kereste a gengsztereket.

— Ne féljen. A fickók már eltűntek.

— El akartak rabolni. Maga zavarta el őket?

Franco bólintott. Az igazság és a féligazság között kellett választania. Vajon elmesélje-e, hogy ezek ölték meg Garast? Jobb, ha ezt egyelőre elhallgatja.

Felsegítette a lányt, aki reszkető kézzel simította végig a homlokát. De Franco további segítséget elhárította. Nem akart szármalmas állapotban mutatkozni.

Dana Sirk lakókocsijában aztán háromszoros adag Scotcot töltött magának.

— Maga nem akar egyet? — kérdezte. Hangja már egészen friss volt.

— Kérek, de csak szimpla adagot — válaszolta. — Még van egypár elintéznivalóm.

A lány töltött Francónak, és leült. Amikor letette a poharat, Francóra nézett.

— Miért akartak ezek a fickók elrabolni?

— Maga, Janice, tudja, hogy miért ölték meg a barátját...

— Igen. De azt nem tudom, milyen információi voltak.

— Nyilván erre kíváncsiak a fickók. Ki akarják kérdezni.

Janice a fejét rázta. — De hiszen semmit sem tudok.

— Erről akartak a fickók meggyőződni.

— Talán közük van Williard halálához? — mondta kételkedően. Franco vállat vont. Nem lett volna értelme a lányt most még jobban felizgatni. Így hát kitérően válaszolt: — Lehetséges. Mondja, Janice, mi lenne, ha maga még ma eltűnne innen?

— Ezt meg hogy érti?

— Utazzon el. Barátaihoz. Minél messzebb, annál jobb. Talán akad valaki Kaliforniában, aki örülne, ha pár napig a vendége lenne.

Janice érdeklődve hallgatta. — Miért tűnjek el New Yorkból? Attól tart, Franco, hogy ezek a gengszterek visszajönnék?

— Vagy ezek, vagy mások. Williard rájött valamire. Olyan ez, mint amikor egy kavicsot dobunk a vízbe. Egyre nagyobb körök támadnak körötte. Az lenne a legokosabb, ha idejében elhagyná a veszélyeztetett területet.

Janice szomorúan rázta a fejét. — Én nem hagyhatom el New Yorkot, Franco.

— De miért nem? Mi tartja vissza?

— A foglalkozásom. Szükségem van a pénzre, amit itt keresek.

— És ha én megadom a fizetését?
- Akkor sem mennék. Kötelességem Williarddal szemben, hogy itt maradjak. Meg tudja ezt érteni?
— Nem — szólt Franco keményen.
— Én mégis maradok.
Franco sóhajtott. — Nem tudok kiigazodni magán.
Janice alaposan szemügyre vette Francót. — Maga nem dublőr, igazam van? — A lány meg se várta, hogy Franco válaszoljon. Mosolygott és így szólt: — Hálás lennék, ha továbbra is vigyázna rám, mint az imént.

*

King Donovan rémülten nézett Francóra. — Mit beszélsz? — Alig találta a szavakat. — Mivel vádolsz te engem? Ismételd meg kérlek. Nem hiszek a fülemnek!

— Te pedig nem nagyon vetted komolyan a bocsánatkérést — szólt Solo keményen. A lakókocsiktól távol álltak, hogy ne hallja senki, miről beszélnek.

— Megragadtad az első alkalmat, hogy kinyírj. — Franco tudta, hogy ez súlyos vád, de ezt is akarta.

Donovan öklét mutatta Francónak. — Örülj neki, hogy nem verem szét a pofádat! Jó rábeszélte Jay Asquitet, hogy ne dobjon ki. Ezért hálás vagyok neked. De nagyon vigyázz, mert megváltozhat a véleményem!

— Ki volt felelős a kötél csomózásáért?

— Én.

— Oké. Akkor lássuk. Hogyan lehetséges, hogy a kötél kioldódott?

— Azt nem tudom.

— Én megmondom. Valaki babrált azon a kötélen. Te még fent voltál, amikor én a tető szélén leereszkedtem. Te kire tippelnél, az én helyemben?

King Donovan elsápadt. — A fenébe, Solo, én nem nyúltam a kötéltől, ezt hidd el nekem.

— Hát akkor ki?

— Azt nem tudom.

— Végig a tetőn voltál?

— Nem, nem maradtam ott.

Franco bosszúsan nézte. — Neked kellett a műszaki dolgokra figyelned.

— Igen, igen. Ha ezzel akarsz megfogni, hát jól van. Ez ellen nem tehetek. Kötelességem volt a tetőn maradni, egészen a fel-

vétel végéig. De a fenébe is, azok a csomók olyan erősek voltak, hogy akár egy elefántot is ráakaszthattam volna. Úgy gondoltam, nem szükséges a tetőn maradnom, volt még más dolgom is, érted?

Franco gondolkodott.

King Donovan töprengve szólalt meg: — Ha azt állítod, hogy valaki babrált a kötélén, akkor az az én távollétemben történhetett. — Zavartan rázta a fejét. — A fenébe is, gyilkossági kísérlet. Ilyen még nem volt nálunk.

— Találkoztál valakivel, mikor lementél? — kérdezte Franco.

— Nem, senkivel. Esküszöm neked, hogy semmi közöm a dologhoz.

— Van valami gyanúd, hogy ki tehette?

— Nincs. Sajnálom. — Donovan úgy nézett Francóra, mint a megvert kutya. — S most rám kenitek az egészet?

Franco fejét rázta. — Nem, King. Én hiszek neked. Nem te voltál.

King Donovan megkönnyebbülten felsóhajtott.

Omar semmitmondó arccal állt Bíno Bertolucci irodájában. Szempillája sem rezdült, amikor Bertolucci hisztérikus rohamában üvöltözni kezdett, öklével verte az íróasztalt. Kaz Lobo és Ed Hammer a szoba közepén állt. Így tombolni még nem látták a főnökeiket. Most összeszűkülött szemmel hagyták, hogy dühöngjön. Ők is dühösek voltak. De Bertoluccival ellentétben, uralkodniuk kellett magukon. Ez főleg Hammernek esett nehezére. Nem szeretette, ha valaki kisfiúként kezeli. Akkor sem, ha ez maga Bertolucci.

— Ti fafejűek — ordított a főnök vérvörös arccal. — Ti idióták. Ha tudtam volna, hogy képtelenek vagytok elrabolni a lányt, mást bíztam volna meg a munkával. Úgy viselkedtetek, mint a kezdők.

— Végül is Garast minden nehézség nélkül sikerült likvidálni — próbált Lobo védekezni.

Bertolucci nem hagyta szóhoz jutni. — Bravó! Ez csúcsteljesítmény. Elfelejtettem tapsolni! — Szeme szikrákat hányt, miközben tapsolt. — Két profi egy pimasz dublőr ellenében. S még büszkéek is vagytok rá, hogy tegnap elvégeztétek a munkát. Felköthetném magam, ha csupa ilyen emberem volna. Csődöt mondatok. Tökéletes csődöt. Rosszul leszek, ha rátok nézek. — Bertolucci a homlokát verte. — Két profi nem tud egy gyenge, tehetetlen lányt elrabolni! Ezen már csak nevetni lehet!

— Megpróbáljuk még egyszer. Másodszor már sikerülni fog — ígérte Kaz Lobo. Bertolucci felkelt, zihált az izgalomtól. Kövér hasa rengett.

— Nem, nem, Kaz. Számotokra nincs második alkalom.

Lobo hitetlenül bámult rá. — Ez azt jelenti, főnök, hogy elveszi tőlünk a megbízást?

— Még sokkal többet is jelent. Nemcsak ezt a megbízást veszem el tőletek. Ti nem vagytok olaszok. Semmi keresnivalótok nincs itt!

— Omar sem olasz — szólalt meg Lobo.

— Ez csak kivétel, ami erősíti a szabályt. Akad itt elég használható ember. Nem olyan, mint ti. Éppen ezért útjaink elválnak, mégpedig azonnal.

Hammerben a düh egyre forrt. Úgy érezte, hogy egész testét elárasztja, hamarosan a fejét is előnti. Tudta, hogy milyen veszélyes, ha elkapja a dühroham, ezért megpróbált uralkodni magán. De mind jobban érezte, hogy nem sikerül.

— Főnök — próbálkozott Lobo, megpróbálta menteni, ami még menthető. Tudta, hogyha Bertolucci kirúgja őket, az egyben azt is jelenti, hogy csak a szerencse mentheti meg az életüket. — Főnök — szólalt meg újra. — Ez volt az első hibánk. Adjon nekünk alkalmat, hogy elraboljuk a lányt, s elvisszük oda, ahova parancsolja.

Bertolucci dühösen legyintett. — Szó sincs róla. Tűnjetek el. Az ördögbe is, semmi közöm hozzátok!

Ed Hammer dühe elérte a csúcspontot. Azt sem tudta, mit csinál, amikor úgy elkapta a maffiafőnököt a zakójánál fogva, hogy Bertolucci nem kapott levegőt.

— Most aztán rám figyelj, te hájas maffiadisznó — ordította. — Velem nem bánhatsz úgy, ahogy gondolod. Füttyölök a további megbízásokra. Másutt is kapok állást. Örülök, ha nem látlak többé. Úgyis hányadék voltál számomra eddig is!

Bino Bertolucci megpróbált szabadulni. De nem sikerült neki.

— Omar — kiáltott. S Omar elindult.

*

Kaz Lobo ijedten hátrált. Omar tíz csörgőkigyónál is veszélyesebb volt. Nem akart szembekerülni vele. Tudta, hogy Omar az erősebb. És Ed Hammer sem bírta el vele.

Most azonban Hammerben olyan düh forrt, hogy erre nem is gondolt. Bertolucci olyan ütest kapott, hogy megtántorodott, s a földre esett.

Hammer összeszűkülte szemmel várt Omarra. — Csak gyere közelebb, te sötétbőrű patkány! Nem félek téled. Főnököd egyetlen pillantására máris meggyilkolsz bárkit. De ez egyszer ez nem így lesz. Bertolucci túl messzire ment. Te akarat nélküli kretén, de ezúttal nem te hozod a halált, hanem én hozom neked!

Ed Hammer villámgyorsan a fegyvere után nyúlt.

Omar most bemutatthatta rendkívüli képességeit. Törét előkapta a zsebéből; miközben jobb lábával kirúgta a fegyvert ellenfele kezéből. Hammer felüvöltött. A pisztoly nagy ívben repült az egyik szekrény elé.

Hammer látszattámadással próbálkozott.

Omar hátrált. Hammer átrohant a szobán. Fegyverét kereste.

Bertolucci ordított: — Készítsd ki, Omar! — Csak arra vágott, hogy Hammert valaki kinyírja.

Omar Hammer után vetette magát. Ed Hammer lehajolt. Megtalálta a fegyvert. Tudta, hogy az „arab halál” egészen közel van hozzá. Ezért villámgyorsan megfordult és lőtt.

A golyó azonban nem talált. Omar töre viszont villámként csapott le Hammerre, aki azonnyomban meghalt. Még egyet sóhajtott utoljára. Omarnak arcizma sem rándult, visszatette törét a tokjába.

Kaz Lobo sápadtan állt az ajtónál. Láta, hogy milyen gyorsan végzett Omar Hammerrel. S mindig is Ed volt az erősebb. Ha Bertolucci hüvelykujja megint lefelé mutat, akkor Lobo elveszett.

Lobo a maffiózót nézte, aki elégedetten vigyorgott, amint a halottra nézett. Omar várt. Akárhogy döntött is Lobót illetően a maffiózó, neki mindegy. Neki nem volt véleménye. Ő csupán eszköz volt. Az eszközök pedig nem gondolkodnak, és nem ismerik az érzelmeket.

Kínzó percek múltak így el.

Kaz Lobo izzadni kezdett. A főnök most Lobót bámulta.

— Na, mit szólsz az örült barátodhoz?

— Saját maga volt felelős azért, ami történt — mondta a gengszter gyorsan.

— Te ilyen hülyeséget sose tennél, igaz?

Lobo gyorsan fejét rázta. — Biztos, hogy nem.

— Tehát te okosabb vagy a barátodnál.

— Nyilván elvesztette az eszt. — Lobo Omarra nézett.

Az még mindig várakozóan álldogált. Ekkor Lobo azt mondta Bertoluccinak: — Szabad nekem... én elmehetek most?...

— Sohase lássalak viszont — morgott a főnök.

Lobo felemelte két kezét: — Nem akar többé látni, értem már.

— Oké, akkor indulj már!

Lobónak nagy kő esett le a szívéről. Nem volt szükség rá, hogy a főnök megismételje szavait. Azon igyekezett, hogy mielőbb kijusson az irodából. Valóban nem akart többé idejönni. Ő más volt.

Bertolucci szivarra gyújtott. A halottra mutatott és Omarhoz fordult: — Vidd el innét az idiótát, akassz rá valami nehezéket, s aztán bele a Hudson-tóba.

*

Francónak ez az éjszakája kegyetlenül nehéz volt. Sok emberrel próbált beszélgetni. Legtöbbjük jó véleménnyel volt Williard Garasról.

Larry Lamour azonban nem vívott ki ilyen osztatlan rokonszenvet. Okosan intézte a piszkos ügyeit, így a rendőrséggel még sohasem volt dolga.

Ez azonban mindössze annyit jelentett, hogy ez a ridegen sima fickó nagyon ravasz. A rendőrségnek eddig még nem sikerült Lamourt elkapni.

Franco még mindig nem tudta, mit akart Garas elmesélni a Counter MOB-nak. De nem adta fel a reményt, hogy mégis megtudja. Csak a megfelelő emberrel kellett megismerkednie. Délután még el kellett játszania néhány dublőrszámot. Jól jött neki a Counter MOB-nál szerzett tapasztalata. Például az utolsó pillanatban kellett elugrania egy száguldó autó elől, aztán tűzön kellett keresztülfutnia, majd egy meredek lépcsőn felrohannia. Sok kék folttal ugyan, de végül is sikeresen befejezte a munkát.

Janice Ameche örült, hogy Franco hazaviszi a kocsiján. Az emberrablás óta eléggé megviselt volt. A rendőrséghez azonban nem akart fordulni. Úgy gondolta, a rendőrség úgysem tud rajta segíteni. Sőhajtva ült be Franco kocsijába.

— S most hova megyünk? — kérdezte a maffiavadász.

— Kensingtonban béreltem egy kis házat — mondta Janice. — Nem éppen kastély, de kényelmes és otthonos. Az otthonomra emlékeztet.

— S az hol van? — kérdezte Franco miközben indított.

— Bostonban. De ott nagyon ritkán vagyok. Mindig oda utazom, ahol szerepet kapok: Acapulcoba, Floridába, Washingtonba, San Franciscoba, vagy New Yorkba. Örökké úton vagyok.

— Elég különös foglalkozás ez egy lány számára.

— Én már megszoktam. Elvém, hogy csak olyan szerepet vállalok, amit meg tudok oldani. A túl veszélyes szerepeket elutasítom. Még akkor is, ha esetleg elküldenek. Ez az egyetlen esély arra, hogy az ember túlélje ezt a veszélyes foglalkozást.

Franco a Middle Neck Roadig hajtott. Ezután már a lány irányította, hogy merre menjenek. Nemsokára a Nassau úton voltak. Közben besötétedett. Égtek az utcai lámpák, az autók is bekapcsolták fényszóróikat. Janice kutató pillantással vizsgálgatta Francót. A férfi megérezte, és mosolyogva kérdezte: — Valami baj van?

— Kicsoda maga, Franco? — kérdezte a lány. Érezni lehetett, hogy nem csupán kíváncsiság vezérli. Janice végre tudni akarta, kivel van dolga.

Franco százféle választ adhatott volna. De nem lett volna fair, ha ezt a szerencsétlen lányt most becsapja: joga volt hozzá, hogy legalább az igazság egy részét megtudja.

Hogy nem dublőr, azt már kitalálta. A filmesek viselkedéséből is kitűnt.

— Kicsoda maga? — kérdezte Janice újra. — Az igazat szeretném tudni. Azt hiszem, megérdemlem.

Franco azon gondolkodott, mivel kezdje.

Janice Ameche megkérdezte: — Maga rendőr?

A maffiavadász megrázta a fejét, végre megszólalt: — Garas megtudott valamit, ami a maffiát nehéz helyzetbe hozhatta. Pénzt ígértek az információért. Telefonálnia kellett valahova. Megtette és közölték vele, hogy majd valakivel találkozni fog. Ez a valaki én vagyok.

Janice is ilyesfélét gondolt, mégis meglepődött.

— Maga egy szervezet részére dolgozik? — mondta csodálkozáva.

Franco bólintott. — Igen, így is lehet nevezni. Találkoznom kellett Garassal a Brooklyn Piernél.

— Tehát ott volt, mikor Williardot megtámadták — kiáltott a lány.

— Sajnos túl későn érkeztem. Egy karambol feltartott, s mire a helyszínre értem, Williard már halott volt.

— Ki tette ezt? Tudja, hogy ki a gyilkos?

— Igen, Janice. Az a két gengszter volt, akik ma el akarták rabolni. — A lány megijedt. — Te jó Isten ...

Franco elmesélte neki, hogy történt minden. A lány megértette, hogy kettőjük ellen Francónak semmi esélye sem volt. A Nassau útról a Park Roadra kanyarodtak. Egy perccel később elérték céljukat.

Ebben az utcában csupa kicsi, tiszta ház állt sorban egymás melleit. Valahogyan egyformának tűntek. Mindegyik bejárathoz lépcsők vezettek fel. Egy pici veranda volt az ajtó előtt. A dísz-

növények sokasága borította el a házak kertjét és a bejáratát. Janice egy fehér homlokzatú házra mutatott.

— Itt lakom. Bejönne hozzám? — Ez azonban nem kérdés volt, hanem kérés. Franco megértette, hogy a lány fél egyedül maradni, s ez érthető is volt. Ezért nem utasította el a kérést. Még egyszer rá akarta beszélni Janice-t, hogy hagyja el New Yorkot. Az emberrablási kísérlet bizonyította, hogy a lány itt veszélyben van. Kiszálltak.

— Készíték valami finom vacsorát, olasz bort iszunk hozzá. Remélem, szereti az olasz bort.

— Nagyon szeretem — szolt Franco.

Beléptek a házba. Janice bútorral együtt bérelte. Franco azonnal otthon érezte magát. A vacsora pedig nagyszerű volt. Amikor később a vörösborot itták, Franco elmesélte a lánynak, miért ő lett a maffia halálos ellensége. Elmondta, hogy jogot tanult Denverben és Coloradóban, mesélt az apjáról, aki a maffia egyik szervezetének, a Fekete Rózsának dolgozott. Elmondta azt is, hogy mindent csak később tudott meg. Végül Franco arca komoly lett. — Apám a Donoknak túl veszélyessé vált, ezért aztán robbanóanyagot tettek a kocsijába. Aznap a nővérem, Louisa is ott volt, apámmal együtt őt is darabokra tépte a bomba. Ezután félbehagytam tanulmányaimat, és felvettem a harcot a Cosa Nostra ellen. Kötelességemmé vált, hogy a tiszteletre méltó Család ellen harcoljak..

— Sorsunk hasonló — állapította meg Janice. — Én azt az embert vesztettem el, akit a legjobban szerettem ... Engedje meg, Franco, hogy segítsek.

— Ha valóban segíteni akar, hagyja el New Yorkot.

— Az lehetetlen.

— Amíg maga itt van, nem tudok teljes mértékben a munkámra koncentrálni.

— Hogyhogy?

— Mert egyik szememmel folyton magát kell majd lesnem.

— Erre semmi szükség.

— Elfelejtette már a két gyilkost, aki el akarta rabolni?

— Maga meg akarja tudni azt, amit Williard tudott. Tegyük fel, tudott valamit Larry sötét ügyeiről... Megpróbálhatnék Larry közelébe jutni. Szereti a nőket. Ha meglát egy szoknyát, máris kihagy az esze. Egy ideig futott utánam. Azonban mellettem volt Williard. Ez olyan akadály volt, amellyel nem tudott megbirkózni. Williard már nem él. Biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb megint rám akaszkodik. Látszólag engeded neki, s közben talán megtudok valamit Larry sötét ügyleteiről. Kérem, Franco, engedje meg.

Franco a fejét rázta. — Érthető, hogy bosszút akar állni Laryn. De féltő, hogy túl sokat kockáztat, mivel személyes ügyének tekinti az egészet. Hiányozna a szükséges tárgyilagosság. — Franco még több érvet akart felsorolni, ám ebben a pillanatban a ház előtt elszabadult a pokol.

A géppisztolyok szünet nélkül kattogtak, lövedékek zúzták az ablak- és ajtóüveget. A lövések most már a szoba tapétáját szaggatták. Vázák, tálak, díszfigurák törtek össze, a borosüveg is szét-pattant az asztalon. A vörösbor a falakra fröccsent. Franco már az első lövésnél felugrott. Mindkét kezével megragadta a pánikba esett Janice-t.

— Le a padlóra, Janice, feküdjön le azonnal, gyorsan, fedezékbe. — Janice a földre zuhant. Franco előkapta fegyverét, és az eltört ablakra célzott. A maffiavadász nem látta, mit csinál a lány. Janice tudta, hogy a padlón kell maradnia, de nem bírta tovább. Iszonyúan félt. Nem akart úgy meghalni, mint Williard. Régi batorsága eltűnt. Hallotta körös-körül a fegyverropogást, látta a villogást. Érezte, amint hullanak rá a cserepek, most már az életét féltette. Nem bírt tovább a szobában maradni. Hisztériásan felugrott. Zokogott. Halálsápadt, rángatózó arcán könnyek futottak végig.

— Nem akarok meghalni, nem akarok — ordította.

A csillár az asztalra zuhant és összetört. Janice Ameche összegörnyedve rohant ki a szobából. Kifulladásra ért a konyhába, majd onnét tovább a ház hátsó bejáratához.

Csak el innen, csak el! — ez a gondolat szállta meg, és üzte egyre messzebb ... menekült... Nem tudhatta, mekkora hibát követ el. Elérte az ajtót, reszkető kézzel elforgatta a kilincset, és kirohant a sötétbe. Hirtelen zajt hallott maga mögött. Rémtőlten hátranézett. Nem látott semmit, csak egy fekete árnyat, amely azon nyomban rárohant. A gengszterek már várták. Janice feleremelte karját, karateütéssel védekezett. De ellenfele villámgyorsan kitért előle, elkapta és durván a falnak lökte. Ekkor Janice valami kékes tárgyat látott megvillanni maga fölött. Olyasmit, amivel egy embert agyon lehet ütni. Janice úgy érezte, hogy feje szétrobban. Bizarr csillagokat látott a sötétben, majd fényes tűzijáték kezdődött... Térdre rogyott és a földre zuhant. A gengszter felrántotta, keresztülcipelte a kerten, s a kocsiba rakta, majd elindult.

Ami Lobónak és Hammernek nem sikerült, most bejött: ez az akció tökéletes volt.

Franco úgy vélte, hogy két géppisztolyos gengszterrel van dolga. Az ablakhoz osont. Kint most abbamaradt a lövöldözés. Felállt és kinézett. Egy árnyékot látott a ház mögött eltűnni. Franco minden idegszálával figyelt. Amióta lelőtték a csillárt, a szobában teljes sötétség uralkodott. Franco hallgatózott. Nem hallotta Janice-t. Ez nyugtalanította.

— Janice — szólította halkán — Janice? Minden rendben van?

De nem kapott feleletet.

— Janice! — Néma csend.

Míntha egy jeges kéz szorította volna össze a szívét.

Talán azért nem tud Janice válaszolni, mert eltalálták?

Ellépett az ablaktól. A nappaliban iszonyatos felfordulás volt. Janice már nem volt ott, ahol az előbb Franco földre nyomta. Megértette, hogy a lány kiment.

Ovatosan felkelt. Ebben a pillanatban a hátsó kijárat felől zajt hallott. A gengszterek! Franco látta, hogy a konyhából kilép egy gengszter, tüzelésre kész géppisztollyal a kezében. A legkisebb zaj elég lett volna ahhoz, hogy újra lőjön.

Franco szeme hamar megszokta a sötétséget. Jól látta a közép-magas, karcsú és koromfekete hajú, bizonyára olasz gengsztert. Hagyta, hogy közelebb jöjjön, és akkor cselekedett. Párducként vetette rá magát, egyetlen karateütéssel megakadályozta, hogy ellenfele lenyomja a ravaszt.

A gengszter elejtette fegyverét. Felnyögött és megtántorodott. Franco nem sokat tétozva, hatalmas ütésekkel mért rá. A mafiózó térde rogyott. Figyelmeztetni akarta bűntársát, de erre már nem volt ideje, mert Franco kemény ökle végképp leterítette. Vele jó ideig nem kell majd foglalkozni.

A másik gengszter az első bejáratnál próbálkozott.

Franco átosont a nappalin, és a bejárat ajtó mögé állt.

Az hangtalanul kinyílt. Előbb egy géppisztolycső, aztán egy kéz, majd egy kar jelent meg. Franco abban a pillanatban támadott. Lábát kitéve berántotta a gengsztert, ezáltal az bukfencezett egyet a levegőben, majd a földre zuhant.

Franco rárontott. Először is elvette tőle a géppisztolyt.

A férfi gyengébb volt, mint ő, de még nem érezte magát vesztesnek. Sikerült talpra állnia.

Kemény rúgásokkal és ökölcsapásokkal rontott rá Francóra. Franco sem volt kíméletes. Ütötte-rúgta ellenfelét, ahol érte. Keresztülhajszolta a nappalin, majd ruhájánál fogva nekivágta a falnak. Ez elég volt. A férfi mozdulatlanul ott maradt, de nem vesztette el eszméletét. Franco bekapcsolta a még ép állólámpát. A gengszter fölé hajolt, s szeme elé tartotta a pisztolyt. Ez azon-

ban nem volt hatással a banditára. Üveges szemmel bámult maga elé.

— Hol van Janice Ameche? — kérdezte a maifiavadász éles hangon.

A gengszter hallotta ugyan, de nem válaszolt.

— Kérdeztem tőled valamit — sziszegte Franco. Gyanította, hogy a gengszterek hárman vagy négyen voltak, s Janice-t a hátsó ajtónál fogták el. — Hova vittétek Janice-t? — kérdezte újból.

Most sem kapott választ. — Kinek dolgoztok? — kérdezte. A férfi megvetően nézett rá.

— Egyetlen szót sem szólok. Elteheted a pisztolyt. Nem félek. Te nem fogsz agyonlőni.

— Honnan tudod?

— Mert rég megtetted volna, ha akarnád.

— Egy halott nem tud válaszolni. Tehát beszélj! Hová vittétek Janice Ameche-t?

— Ne fáradj, tőlem sommit sem tudsz meg.

— Rendben van.

A szomszédok nyilván hallották a lövöldözést, és kihívták a rendőrséget.

Negyvennyolc óra múlva úgyis beszélni fogtok, pedig nem akartok. Mint a madarak, úgy csiripelitek majd az igazat, ebben biztos vagyok.

*

Franco gyűlölte, ha nem ő irányítja az eseményeket. Az első emberrablási kísérletet meg tudta akadályozni, de a második esetben csődöt mondott.

Féltette Janice-t, aki bizonyára nehéz órákat él át.

A két fogoly még másnap is hallgatott. Csak a nevüket és a lakhelyüket árulták el. Egyebet nem mondtak. Nem tudtak semmiről, és nem is emlékeztek semmire. Türelem kellett hozzájuk,

Solo még az éjszaka folyamán tudatta a rendezővel, hogy Janice-t elrabolták. A rendező beleegyezett, hogy Franco a következő napon Janice helyébe egy másik dublőrt hozzon. Ezt a lányt Samantha Fordnak hívták. Még mielőtt kocsiba ültek volna, jelentkezett Warner ezredes. Franco tudni akarta, hogy a komputert mit jelentett Larry Lamourról. De bizony az nagyon kevés volt. Larryt a főnökség jelentéktelen figurának tekintette, és nem is törődött vele. Francónak azonban más volt a véleménye. Ezért akarta Samanthát Larryval összehozni.

Aznap New York felett sűrű, szürke köd lebegett. Ez az év-

szakhoz képest szokatlan volt, sok New York-i nem tudott aludni. Francónak is rossz éjszakája volt. Aggódott Janice-ért. Vajon viszontlátja-e élve? Vajon mire készülnek a maffiózók?

A filmesek egy másik helyre, Alley Pond Parkra tették át a forgatást. A rendező még aznap tudatta Francóval, mi vár rá: egy helikopterből kell kiugrania ...

Alley Pond Parkot a Cross Island Parkwayn keresztül érték el. Franco bemutatta Samanthát Jay Asquitnek. A producer mosolygott: — Az utóbbi időben a dublőrök egyre csinosabbak lesznek.

— Köszönöm, Mr. Asquit — mondta a fiatal orvosnő.

— Ha ez így megy tovább, az elkényeztetett sztárok helyett majd veletek forgatunk.

— Nem is lenne olyan rossz — válaszolta Samantha mosolyogva.

Franco pontosan elmesélte a történeteket.

— Van még remény Janice-t illetően?

— Úgy gondolom, van — válaszolta Franco.

— Janice csodálatos lány. Nagyon a szívemhez nőtt, és nagyon sajnálnám, ha ...

— Mindnyájan így vagyunk vele — szólt Franco komolyan. — Akkor most elvihetem Miss Fordot Dana Sirkhez?

A rendező bólintott, majd Franco és az orvosnő elmentek.

Sirk lakókocsija felé menet elmondta, mit tervez.

— Minél tovább töröm a fejem ezen a dolgon, annál inkább az a meggyőződésem, hogy Larrynak nagy szerepe van benne. Szereti a szép lányokat. El lesz tőled ragadtatva. Te csak maradj szorosan mellette. Mindenről tudjál. Minden apróság érdekel. Figyeld a magánéletét, kik a barátai, kivel üzletel, hol étkezik, s hol úzi kisded játékait.

Samantha mosolygott. — Nagyon fogok igyekezni — ígérte.

— Sohasem szabad túl sokat kérdezned, nehogy Larry gyanút fogjon. Ez szörnyű következményekkel járna rád nézve.

— Ne félj, vigyázni fogok, jó orrom van.

— Sok szerencsét, és tégy óvatos.

— Köszönöm, Mr. Solo — mondta Samantha, és mosolygott, örült, hogy ennyire félti őt Franco.

Franco kissé nyugtalanul nézett rá, de a lány ibolyakék szemében meglátta, hogy mindig számíthat rá.

Dana Sirk ugyanolyan elragadtatással fogadta Samanthát, mint Asquit.

Miközben Franco megbeszélte a rendezővel a következő feladatot, hirtelen Larry tűnt fel a lakókocsiban. — Hé, Dana, hallom,

hogy egy csodálatos lány jött hozzánk. Igazán nem szép tőled, hogy nekem nem mutatod be.

Sirk olyan arcot vágott, mintha ecetet ivott volna, és így szólt Samanthához fordulva: — Óvakodjék ettől a fickótól, rosszabb, mint Casanova és Don Juan együttvéve.

— Nem tehetek róla, hogy ragadnak rám a csinos lányok. Csodálva végigmérte Samanthát. — Nahát! Szóhoz sem jutok. Sirk bólogatott. — Na, tessék, kezdi már.

— Hallgass, Dana . . .

Samantha tudta, milyen hatással van a férfiakra. Larry máris belebolondult. A fiatal orvosnő hűvösen és tartózkodóan viselkedett. Larryt annál jobban izgatta. Nyilvánvaló volt, hogy Larry mindent latba fog vetni Samantha megpuhítása érdekében. De nem lesz könnyű dolga, az biztos.

— Ennél szebb kolléganőm még sohasem volt — szólt, és vigyorgott.

— Te, Dana! Nincs valami dolgod odakinn? Hadd foglalkozzam ezzel az angyallal egyedül...

— A fenébe is! Ez az én lakókocsim! — de végül is kiment.

Larry idegesen nevetett. Nem tudta, vajon hogyan ér legjobban a célhoz ezzel a lánnyal. Megkérdezte, hogy hívhatja-e Samanthának, mert hogy kollégák. Samantha beleegyezett, s ő is Larrynek szólította.

Larry elmondta, hogy bármiben segítségére lesz, mindig számíthat rá. Először úgy beszélt a lánnyal, mint kollégával. Úgy vélte, így célt ér. Egészen másként bánt vele, mint más lányokkal, óvatos volt. Mikor vacsorára hívta, Samantha nem azt mondta, hogy igen, vagy nem, hanem egyszerűen azt, hogy: talán.

Larry egyelőre ezzel is meg volt elégedve. Samantha pedig úgy vélte, hogy a dolog sínen van.

— Tehát még egyszer összefoglalom — mondta Elron de Niro. — A helikopter ajtajában áll, kezében a pisztoly, és vadul lövöldöz. Mikor fölénk ér, eltalálják. Elejti a fegyverét, megpróbál bejutni a helikopterbe, de nem sikerül, ezután lefele zuhan, világos? — Franco bólintott.

— Ne felejtse el, hogy a találat halálos volt, éppen ezért ne úgy ugorják, mint valami artista, hanem egyszerűen zuhanjon.

— Oké — szólt Franco. — Biztos vagyok benne, hogy remekül sikerül — mondta a rendező. Franco a helikopterhez ment. Láttá az óriási gumimatracot. Ezen kell földet érnie, hacsak nem zuhan

mellé. Ez a matrac ötven négyzetméter nagyságú és két méter magas volt. King Donovan fúvatta fel. Most a pisztolyt nyújtotta neki, és így szólt: — Minden rendben. Talán már elsőre sikerül minden, ahogy Niro mondta. — Franco elvette a pisztolyt. Ránézett a vaktöltényes fegyverre, és az előző estére gondolt, Janice házában. Ott nem vaktölténnyel lőttek.

— Készen van? — kérdezte a pilóta, aki már a kormánynál ült.

Franco bólintott. Fellépett a gépre, elhelyezkedett a bőrülésen. A rotor forogni kezdett, lassan, aztán egyre gyorsabban, s végül a helikopter felemelkedett a földről.

A fák koronái fölött repültek, a parkoló felé, aztán egy kört írtak le, majd a kamera fölé kerültek. Franco elkezdett lövöldözni. A lövés megrázta a testét, majdnem túl korán csúszott le. Jelt adtak alulról, hogy eltalálták. Majd fényjelzést látott. Franco összerendezte. Elejtette a fegyvert, ami a nagy matracra esett. Innen fentről nem is látszott olyan nagynak. Franco összegörnyedt. Megfordult, úgy tett mintha vissza akarna bújni az ülésre. Aztán jött a zuhanás. Iszonyú hosszúnak tűnt, míg leérkezett, és arra gondolt, vajon elég levegő van-e a matracban? — Aztán lent volt... És a matracban nem volt elég levegő ...

A maffiavadász mélyen belesüppedt a puha anyagba. A zuhanás ily módon nem volt elég hatásos, de legalább nem tört el Franco gerince. A Counter MOB-nál erős tréninget kapott, ennek köszönhetően megúsza. De nem sok hiányzott ezúttal. Az eset az egész stábben érthető módon nagy felháborodást keltett. Hiszen majdnem haláleset történt. Keresték a tettest, és meg is találták King Donovan személyében. A rendező ellátta a baját. — Ha még egyszer előfordul ilyesmi, ki van rúgva. — ordította.

Mikor elült a felháborodás, King Donovan odalépett Francóhoz.

— Csak nem gondolod, hogy én... Megesküszöm neked, hogy minden rendben volt, amikor startoltál. Magam pumpáltam fel a matracot. Annyi levegő volt benne, hogy bőven megfelelt az előírásoknak. Amióta az a dolog történt a kötéllel, olyan pontos vagyok, mint egy adóellenőr, Franco. Remélem, nem az jár megint az eszedben, hogy meg akartalak ölni... Szólj már egy szót, Franco! — könyörgött Donovan. Franco a vállára tette kezét. — Te biztos nem akartál megölni, azonban valaki más igen. — Te jó ég ...

— Nem vettél észre senkit a matrac közelében?

Donovan fejét rázta. — Nem, Franco. Senkit nem láttam. Úgy gondolod, valaki kést szúrt a matracba?

— Keresd a lyukat, meg fogod találni!

— Uramisten, de ki tenne ilyet, és miért?

— Remélem, hogy nemsokára megkapom a feleletet ezekre a kérdésekre.

Ekkor telefonhoz kérték. Jay Asquit üzent, hogy menjen a lakókocsijához, s mikor Franco odaért, magára hagyta. Warner ezredes volt a hívó.

— Mi újság? — kérdezte a Counter MOB főnöke.

— Nincs okom panaszra — válaszolta Franco —, hacsak azt nem nézzük, hogy már két gyilkossági kísérletet hajtottak végre ellenem. — Franco részletesen elmesélte a történeteket.

Aztán Warner így szólt: — Arról a két fickóról van szó, akikről maga beszélt. Megtaláltuk a nevüket a FBI központ nyilván tartásában.

— Nagyszerű.

— A bűncselekményeik listája a karomnál is hosszabb. Kaz Lobo, ez a vörös hajú, és barátja, Ed Hammer. Mindketten Bay-sideban laknak. Lobo lakása a Corbett Road 6978-ban van. Ed Hammer a Nortgern Boulevardon lakik, az 1827. szám alatt.

Franco megköszönte a hívást. Dél előtt már nem volt dolga, délutánra viszont megint a stábnál kellett lennie. Elron de Niro akkorra tervezte a finálé nagy felvételét, ami kisebbfajta világvégehez lesz hasonló.

Franco kocsiba vágta magát, és elszáguldott. Nem hitte volna, hogy ilyen gyorsan viszontlátja Kaz Lobót és Ed Hammert.

Lobónak és Hammernek nem sikerült Janice elrablása. A következő próbálkozás sajnos sikerült. Ha Lobónak és Hammernek nem is volt már köze a rabláshoz, azt biztosan tudják, hová vitték Janice-t, s azt el kell mondaniuk Francónak.

Ed Hammernél nem volt szerencséje. Senki sem volt otthon.

Franco továbbment a Corbet Road felé.

Lobo lakása a 28 emeletes ház 26. emeletén volt. Franco felment a gyorslifttel. A lakásban rádióztak.

Tehát Lobo otthon volt. Ez legalább megnyugtató.

Franco elővette és kibiztosította pisztolyát, aztán csengetett Lobo nyitott ajtót. Franco csak részben látta az arcát. A férfi felordított, s be akarta csukni az ajtót, de Franco lába gyorsabb volt.

Villámgyorsan cselekedett. Lobo hátrált és rémülten nézett Francóra. Dühödten a zakója alá kapott. De Franco ökölcspapása a falnak préselte. A gengszter felnyögött. Franco megragadta a

fickót. A Lobo-félékkel csakis így lehet bánni. Ez a típus csak egy nyelven beszél.

Franco a falnak lökte. — Kezeket fel — mondta neki —, hiszen ismered ezt a módszert. — Lobo engedelmeskedett.

— Most lépj hátra két lépést! — parancsolta Franco. — De gyorsabban, nem vagy te öregapó.

Ezután végigtapogatta a gengsztert. Többféle öldöklő szerszámot talált nála. Mindezt bedobta a konyhába.

Ezután gallérjánál fogva a nappaliba cipelte a gengsztert. A lambériázott falakon értékes képek, a szobában HIFI-torony, a legmodernebb tévékészülék. Mindenből a legdrágább. Úgy látszik, Lobo mostanában sok pénzhez jutott.

A nagy panorámaablak a Crovheron Parkra nyílt. Mögötte pedig ott kékllett a Little Neok Bay vize. A kettő között terült el Cross Island Parkway. Az autók kis játékszereknek hatottak innen fentről. Franco a gyilkost egy bőrfotelbe dobta.

— Ne próbálkozz semmivel, különben meghalsz!

Lobo szeme szikrázott. Kiutat keresett ebből a helyzetből, de Franco gondoskodott róla, hogy ne legyen rá módja.

— Gondolom, nem hitted volna, hogy harmadszor is találkozunk?

— Kitől tudta meg a címemet? — kérdezte Lobo rekedten.

— Fontos ez? Örülj, hogy itt vagyok.

— A fenébe is. Most mi lesz?

— Tudod jól, mi érdekel engem. Csak mondd el szépen.

— Kinek az oldalán áll maga tulajdonképpen?

— A győztes oldalán. Hol van Ed Hammer?

Lobo lehorgasztotta fejét. — Már nem él. Meggyilkolták.

— Ki ölte meg? Ki fizetett nektek, hogy megöljétek Garast? Beszélj. Ezzel megkönnyíted a helyzetedet. Minél előbb, annál jobb. — Franco érezte, hogy Lobo önmagával küzd. Történhetett valami, amiről Lobo nem tudott. És ez Hammer halálával függött össze, ezért is volt Lobo rosszkedvű.

Talán a megbízójára haragudott? Talán lehordták őket, hogy nem tudták elkapni a lányt? Ez a feltevés járhatott legközelebb az igazsághoz. Franco gyorsan kapcsolt. Meg kell értetnie a gyilkossal, hogy ha beszél, azzal árt a megbízójának. A gengszter gyűlölködő szemén látta, hogy igaza van. Érezte, hogy Lobo már a beismerés szélén áll.

A gyilkos összeszűkül szemmel bólintott. — Oké! Beszélek.

Lobo valóban beszélni akart. De erre nem került sor.

*

Franco a falon meglátta a két árnyéket. Lobo arca hófehér lett. Rémsülten meredt a hatalmas ablakra.

Két különös ablaktisztító jelent meg az üvegen túl. Ott álltak a lengőhídon, kezükben géppisztoly. Úgy látszik, a szindikátus tartalékai kimeríthetetlenek. Éppen tegnap este adott át Franco a rendőrségnek két gengsztert. S már megint itt volt kettő, a tegnapiakhoz igen hasonló.

Hirtelen nagyon sok tennivalója akadt. Azt sem tudta, melyikkel kezdje. Megpördült, a bőrfotel a benne ülő Loboval együtt felrúgta, ő pedig a földre vetette magát. A géppisztoly máris megszólalt. A nagy panorámaablak darabokra tört, de az üvegcsörömpölést túlharsogta a géppisztolyok zaja. Lobo súlyos hibát követett el. Fekve kellett volna maradnia, de felugrott. S ez a helytelen reakció lett a veszte. Eltalálták. Groteszk mozdulatokkal vergődött ide-oda a szobában, nekizuhant a könyvespolcnak, s végül vérző testtel összeesett. Franco egy másik fotel mögé húzódott. A maffiózók — látván, hogy céljukat elérték —, felhagytak a tüzeléssel. Franco óvatosan felemelte a fejét. A fickók már eltűntek. Mint valami szellemek, jöttek, gyilkoltak, majd eltűntek.

Franco felugrott és az ablakhoz rohant. Látta a lengőhidat. Azon jöhettek fel a bérgyilkosok, s most annak segítségével tűntek is el. Franco megpróbálta őket utolérni. Amikor még kilépett az ajtón, meghallotta Lobo nyögését. Igaz, hogy Lobo bűnöző volt, de Solo mégis az embert látta benne, akinek életét még talán meg lehet menteni. Visszament hozzá, de látta, hogy már nem lehet rajta segíteni. Lobo haldokolt. Bámulatos erőfeszítéssel még felült, könnyíteni akart a lelkiismeretén. Franco föléje hajolt. Lobo ajka remegett. Pár érthetetlen szót nyögött ki, s aztán meghalt, anélkül, hogy elmondta volna, amit akart. .

Franco reményt veszve ment fel a tetőre, a két bérgyilkos már eltűnt. Alapos munkát végeztek, halálosat.

Franco megértette, hogy Lobót figyelték. A maffiózók követtek, s megakadályozták, hogy Lobo bármit is elmondjon, ami a Cosa Nostrára nézve ártalmas lehet.

A tiszteletreméltó Társaság megint csak bebizonyította, hogy mindenre figyel.

A délutáni forgatáson Franco pontosan megjelent. Elron de Niró eligazítást tartott. Megbeszélték, hogy ki, hol és hogyan fog meghalni. Egy óra hosszat próbáltak, aztán kezdődött a forgatás. Kódgránátokat gyújtottak. A parkot egy időre feldúlták. A ren-

dező délelőtt — mialatt Franco a helikopterrel dolgozott — egy 50 méter hosszú falat építtetett. Francónak most erre a falra kellett felkapaszkodnia és a tetején végigfutnia. Eközben mindenfelől lőttek rá. Ez állt a forgatókönyvben, valamint az, hogy a fal végén Franco könnyű sebet kap. Mindenki a helyén volt már. Niro a magasba emelt egy pisztolyt, meghúzta a ravaszt, hogy a könnyű játék elkezdődhet. És ekkor elszabadult a pokol.

Az operatőr elindította a kamerát.

Dana Sirk Samanthával az égő romok közt futott. Lövöldöző férfiak üldözték őket. Most mindketten elérték az ugródeszkát a bokrok mögött. Rá kellett ugrianiok. Nagy lendülettel meg is tették.

Ugyanakkor hatalmas tűzijáték kezdődött mögöttük, mintha gránát robbant volna. A férfi és a lány a magasba lendült, majd a habszivacs matracra esett. A nézők számára ez a két ember halott volt. A felrobbant gránát végzett velük.

A cselekmény vad iramban folytatódott. Az egész jelenetet elborította a gránátok füstfelhője.

A géppisztolyok és gyorstüzelő fegyverek fülsiketítő lármát csaptak. S ebben a pokolban férfiak rohagáltak ide-oda.

Franco a jelenetére várt. Pontosan megbeszéltek mindent a rendezővel. Az órájára nézett. Még tíz másodperc, kilenc, nyolc, hét...

Ekkor Franco felmászott a falra. Géppisztolyát hol jobbra, hol balra irányította. Szünet nélkül tüzelt, miközben párducmozdulatokkal végigrohant a falon. Mindenfelől lőttek rá. Szerencsére csak vaktölténnyel. Azaz mégsem! Franco égő fájdalmat érzett a dereka táján. A játékból egyszer csak véres valóság lett. Franco most már az életéért futott. Az egyik szereplő valódi lőszert használt. Akárki lehetett a gyilkos, mert ebben a pokolban ezt nem lehetett megállapítani.

Franco nem akarta a jelenetet elrontani. Tovább rohant. Végül elérte a fal végét. Még egy ugrás. Franco a levegőbe repült. Aztán kifulladásra a földre esett. A fal mögé bújt.

Előntötte a verejték. Az előbbi jelenetre gondolt. Akárki tette, nem volt mesterlövész, különben pontosan eltalálhatta volna. Franco megnézte a sebet. Vért. De szerencsére csak súrolta a golyó. Nem volt vészes. De történhetett volna másként is. Kinézett a fal fedezékéből, azt remélte, hogy felfedezi a gengsztert. De nem látott egyebet, mint a forgatás apokaliptikus jelenetét. Emberek haltak meg a kamera előtt, vagy sebesültek meg. A lövöldözés még egyre folyt.

Az egész pokol húsz percig tartott.

A kamera mindent felvett. Aztán pár nap múlva majd megvitatják, hogy melyik jelenetet vágják ki, melyiket tartják meg. Donovan látta, hogy Franco vérzik.

— Hát ezt meg hol szerezted? — kérdezte rekedten. Rögtön látta, hogy ez nem művér. S azt is tudta, hogy nem az ugrástól ered. — Olyan, mintha egy golyó súrolta volna.

— Nemcsak úgy néz ki, hanem az is — válaszolta Franco.

— A fenébe is! Valaki éles löszert használt?

Franco dühösen bólintott. — Ha tudnám, ki volt az, az illetőnek nem lenne nevetetnékje — mondta Franco, hidegen.

Donovan ellátta a sebet Sírklakó kocsjában. Franco nem akarta nagydobra verni az egészet.

Donovan megszólalt: — Ez csak Larry Lamour lehetett.

Franco csodálkozva nézett rá. — Van rá bizonyítékod, King?

Donovan megrázta a fejét. — Sajnos nincs. De senki mást nem ismerek, aki képes lenne ilyenmire.

Este Franco egyedül ült Samantha szobájában. Az orvosnőt Larry hívta meg vacsorára.

Franco megbízott Samanthában. A lány okos volt és rafinált. Női fegyvereit ügyesen tudta használni. Lamour egy férfival soha nem közölt volna olyasmit, amit Samantha ügyesen ki tudott szedni belőle. Franco kifosztotta a hűtőszekrényt. Marhasültet evett, és egy doboz sört ivott hozzá. Gondolatai állandóan Janice körül forogtak, aki teljesen ártatlanul került ebbe a pokoli helyzetbe.

Ezt azonban nem ússza meg simán. Ha nem beszél, a gengsztereknek rengeteg eszközüik van, amivel szóra bírhatják. Francót a gondolattól is a hideg rázta.

Nem biztos, hogy a maffia a lányt később futni hagyja. Amennyiben Janice a gengszterek között túl sokat tudna meg róluk, majd gondoskodnak róla, hogy ne tudjon többé beszélni.

Három óra is eltelt, mire megszólalt a telefon.

Franco felugrott: — Igen?

Samantha volt a vonal túlsó végén. Hangja izgatott volt.

— Nincs sok időm, Franco — suttogta a kagylóba.

— Hol vagy most? — kérdezte Franco.

— A lakásán. A The Captains Table-ben voltunk. Aztán egy kicsi bárba mentünk, ahol mindenki ismerte Larryt. Ittunk valamit, aztán azt ajánlotta, hogy menjünk hozzá.

— Vigyázz magadra — szölt Franco.

— Semmi gond. Utálom az efféle alakokat. Nem veszélyes számomra. De még játszom egy darabig ezt a szerepet

— Tudsz már valamit?

— Azt hiszem, igen. Az előbb telefonáltak neki.

— Hol van most Larry?

— A szobájában. Azt kérte, várjak rá pár percig. Nem jól hallottam a beszélgetést, de egy lányról volt szó. És Larry egy barakkról beszélt Thomastonban, a vasút mentén. Elég kietlen hely. Megpróbálok többet megtudni tőle.

— Ezt inkább hagyd. Larry nem buta ember. Átláthat a szitán. Nehogy te is abba a barakkba kerülj. Inkább fejezzük be, nehogy Lamour észrevegye, hogy telefonálsz. Gyanút fogna. Vigyázz magadra.

— Te is, Franco. Szurkolok neked.

Franco néhány perc múlva már kocsijában ült és Thomaston felé indult.

Samantha Ford letette a kagylót. A tükörben valami megmozdult. Összerezzen. Larry Lamour állt az ajtóban, s az orvosnő nem tudta, mióta van ott.

Megpróbált ura lenni a helyzetnek, és mosolyogva megfordult. De amint Larry szemébe nézett, megijedt. Úgy látszik, Larry az egész beszélgetést végighallgatta.

Szemében düh szikrázott. Főleg azért örvengött, mert ez a fiatal lány bolondot csinált belőle. Eddig azt hitte, hogy személyes vonzalomból ment el vele vacsorázni. Most büszkeségén esett csorba, s ez a sérelem felszínre hozta igazi jellemét.

Meg sem kérdezte, kinek telefonált a lány. Tudta. Arc kifejezéséből a lány megérezte, hogy veszélyben van.

Larry Lamournak, a nők bálványának hirtelen lehullott az ál-arca. Most már nem játszott szerepet. Megmutatta az igazi arcát.

Samantha amúgy is átlátott rajta. Ebből azonban már nem húzott hasznot, erről Larry gondoskodott. Lassú léptekkel közeledett a lányhoz. Szeme összeszűkült, szinte átdöfte a lányt. Kezét nadrágzszebébe süllyesztette.

Samantha körülnézett. A tálon értékes szobrok álltak. Fából faragták őket, mintegy 50 centi magasak voltak. Szükség esetén ezzel védekezhette. Akármilyen értékesek is, az egyikkel majd betöri Larry fejét, amennyiben szükséges lesz.

Lamour hangja furcsán csengett: — Már az elején furcsa érzésem volt veled kapcsolatban.

— Hogyhogy?

— Hidegnek és számítónak tűntél nekem. Azt hittem, ezzel akarsz rám hatni. De most már tudom, hogy spicli vagy. Solónak dolgozol, azért küldött, mert tudja, hogy szeretem a csinos nőket. Ez a gyengém. De ez mégsem volt telitalálat. — A lánytól háromlépésnyire megállt. — Elszámítottatok magatokat — mondta fenyegetően. — Nem vagyok kezdő!

— Larry, engedd meg, hogy megmagyarázzam ...

Larry bosszúsan legyintett.

— Nincs rá szükség. Mindent tudok. Ez a telefonbeszélgetés felnyitotta a szemem.

Kést húzott elő a zsebéből.

Samanthán végigfutott a hideg. Larry felkattintotta a pengét.

— Larry, ne csinálj butaságot — kiáltotta a lány.

Larry ördögien vigyorgott. — Félsz tőlem, ugye? Előbb kellett volna meggondolnod a dolgot. Most már késő. Nincs visszaút. Sajnálom.

— Larry, tedd el azt a kést!

— Már háromszor próbáltam Solót megölni, de úgy látszik, ennek a szörnyetegnek hét élete van, mint egy macskának.

Samantha megrémült. — Mit próbáltál meg?

— De negyedszerre sikerülni fog. Én tudom, ki az a Franco Solo. Átvette Garas szerepét, hogy megtudja azt, amit Garas tudott. Csapdát akart nekünk állítani. De most nagyot tévedett. Előnyben vagyunk, és ezt meg is tartjuk.

Lamour elindult a lány felé. — Hagyj, Larry — suttogta Samantha.

— Te aljas szuka, azt kapod, amit érdemelsz, hiszen Solo spiclije voltál.

Larry már nem látta szépnek a lányt. Most csak az ellenségét látta benne, akit azonnal likvidálnia kell.

Samantha a szeméből olvasta ki, hogy valóban meg akarja ölni. Összeszorult a torka, lassan hátrált. Larry követte. — Nagyon okosnak hitted magad, mi? Ebből láthatod, mi az eredmény. A halál, igenis a halál. — Hirtelen feléje szúrt a késsel. Samantha felordított. Csípőjével meglökte az asztalt, s így elhárította a szúrást. Felragadott egy széket, és Larry lába elé dobta. Az félrelökte. Most egy állólámpát lökött feléje, aztán egy vázát. Végül elérte a guruló bárt.

Az üvegeket használta fegyver gyanánt. De Larry mindig ügyesen kitért. Gonosz vigyor ült ki az arcára. Tudta, hogy végül is ő lesz a győztes.

Ebből a lakásból Samantha nem kerül ki élve, az biztos.

Az utolsó üveget Samantha nem dobta el, s amikor Larry új-

ra támadott, ütött. Az ütés a vállán érte Larryt. Az üveg eltört. A whisky végigömlött Lamour öltönyén. Ördögien nevetett.

— És most mi következik, bébi?

Samantha nem tanult meg küzdeni, így nem ismerte azt a számtalan trükköt, amit ilyen helyzetben lehetett volna alkalmazni. Csak úgy, Larry keze felé rúgott. A rúgás talált, de túl gyenge volt, a férfi ujjai tovább szorongatták a kését.

A következő támadásig Samantha felkapott egy szobrot. Bunkósbotnak használta, tudta, hogy az életéért küzd. Most már támadott. Két kézre megmarkolva a szobrot ütött-ütött. Hol a felső karját, hol a mellét találta el Larrynak. A gengszter undorítóan nevetett és hátrált. Samantha a nyomában. Egyik ütése váratlanul lefegyverezte Lamourt, a kés leesett, elcsúszott a parkettán.

Samantha azt gondolta, hogy Larry a kés után nyúl. Akkor le-sújtott volna. Lamour azonban nem volt ilyen vigyázatlan. Samantha nem tudott küzdeni. Nem tanulta meg. A dublőr viszont villámgyorsan támadott. Öklével találta el Samanthát, aki megingott, elsötétült előtte a világ, és megérezte Larry kezét a torkán. A szobor kiesett a kezéből. Megpróbált szabadulni, de Larry kegyetlen erővel szorította. A lány kapálódzott, levegő után kapkodott. Öklével csépelte Larryt, de hiába. Megingott és elesett. A földön küzdöttek tovább. Larry nem engedte el.

A lány pánikba esett. Valami fegyver után nézett, amivel az életéért küzdhetne. A padlón vergődő keze ekkor megérezte Larry kését. Megmarkolta. Szeme előtt már fekete karikák táncoltak, füle zúgott, nem kapott levegőt. Meg kellett tennie. Nem volt más választása. Larry fojtogatta. Ha élni akar, most azonnal szűrnia kell. Több esélye nem volt. Kétségbeesetten döfte a kését a gengszter testébe. A szorítás enyhült, Samantha újra levegőhöz jutott.

Franco végre megtalálta a barakkot. Elhanyagolt faépítmény volt, közel a sínekhez. Minden csupa gaz. Itt hiába kiáltott volna bárki is, senki sem hallhatta meg. Nyugodtan meg lehetett kínozni, akit beszédre akartak bírni. Franco görnyedten osont közelebb. Benézett a koszos ablakon. Benn égett a villany, egyetlen égő lógott egy csupasz dróton. A szoba nagy volt, régi bútorokkal. Két férfit látott. Sötét hajú déliek voltak. Whiskyt ittak, az asztalon pénz és kártya hevert. Franco Janice-t kereste a szemével.

Amikor meglátta a lányt, a szíve összeszorult. Nagyon megkínozhatták. Szép arcát sebek, felszakított bőr és vér csúfította el. A földön ült. Karját-lábát megbéklyózták. Franco most a két

gensztert nézte. Smith és Wesson fegyver volt náluk. Az egyik szekrényhez géppisztolyt támasztottak.

Franco villámgyorsan átgondolta a helyzetet. Vagy most rögtön beront a barakkba, vagy megpróbálja az egyik férfit kicsalogatni, megkötni, akkor már csak egy marad benn. Eggyel könnyebb elbánni, mint kettővel. Tehát az egyiket ki kell csálnia. Elővette fegyverét, és kibiztosította.

Aztán a fegyver markolatával megveregette a falat. Az egyik fickó felfigyelt. Odszólt a társának. Az megvonta a vállát. Nem találta fontosnak azt a kis zajt. De bűntársa lelkiismeretesebb volt. Nem hagyta a dolgot annyiban. Elővette fegyverét, és felkelt.

Franco elbújt a ház mögött, és várt. Kinyílt az ajtó, Franco a lélegzetét is visszatartotta. A gengszter krákogott és kiköpött.

Nehéz léptek közeledtek Franco felé.

Solo az alkalmas pillanatot várta, fegyvere készenlétben volt.

A gengszter háromlépésnyire volt tőle. Megállt és figyelt.

Franco teljes csendben volt. Nem akart túl korán támadni. Jó idegek kellettek ehhez, de Solónak volt türelme. A gengszter továbbment. Egy lépés. Kettő. Franco ütése úgy érte, mint derült égből a villámcsapás.

A férfi nem tudott védekezni. Összerogyott. Franco elkapta és a földre fektette. Aztán a fickó fegyverét magához vette, és görnyedten elérte a bejárat ajtóját.

— Na - szólt a másik fickó —, minden rendben odakinn?

— Igen — mondta Franco nyújtottan.

A fickó ezt a hangot nem ismerte. Felugrott és pisztolyához kapott. De mielőtt bármit tett volna, Solo mellette termett.

Villámgyors ütés s ez a fickó is földre került.

Janice könnyes szemmel figyelte az eseményeket. A könny végigfutott arcán. Franco levette béklyóit. Megpróbálta lábra állítani. Sikerült. — Hogy van? — kérdezte a maffiavadász.

— Gyalázatosan és ugyanakkor nagyszerűen — válaszolta a lány.

— Tud járni?

— Megpróbálom.

— Akkor jöjjön. Odamegyünk, ahol biztonságban lesz. — A lány elhagyta Solóval a barakkot.

Franco elmesélte, hogyan sikerült megtalálnia. Janice viszont arról számolt be, hogy egy óra múlva már nem találta volna itt.

— Elvittek volna — mondta Janice fáradtan. — Hogy hova, azt nem tudom. Ennek a két banditának kellett volna megölnie.

— Miért?

— Mert túl sokat tudtam. Tudok néhány összefüggésről. Tudom, amit Garas megtudott. Nagyszabású fegyverüzlet van később, holnap éjszakára tervezik. A maffia egy nemzetközi terrorista szervezetnek akar szállítani. A két szervezet között Larry a közvetítő. Jó sok pénzt kap érte.

— És ki a főnök a Cosa Nostra részéről?

— Bino Bertolucci.

— A mulató tulajdonosa?

Ez a név nem volt ismeretlen Francónak. Már három hónappal előbb elkapta volna, de bizonyíték hiányában Bertolucci megúszta. Annál jobban örült most Franco, hogy elkaphatja.

Janice elmondta, hogy Bertolucci „személyesen” törődött vele, s megmutatta arcán a sok sérülést. — Ezt visszakapja tőlem — szólt Franco. — Ha maga biztonságban lesz, majd felkeresem a klubjában.

Janice a fejét rázta. — Ott nem fogja megtalálni. Jelenleg egy raktárban tartózkodik East Channelnél. Ott raktározzák a fegyvereket a holnap szállításához. Bertolucci ott akar lenni, hogy minden rendben legyen.

— Nagyszerű, akkor hát ott keresem meg. — Elérték a kocsit. Janice sóhajtva ült Franco mellé.

Harmincöt perccel később Samantha lakása előtt álltak. A fiatal orvosnő eléjük jött. Rossz állapotban volt. Amikor Franco megtudta, mi játszódott le Larry lakásán, még a háta is lúdbőrös lett.

— Ha nem kapod el utolsó pillanatban azt a kést...

Samantha használta a kést. Az életéért küzdött. Önvédelem volt. De nem ölte meg a férfit, csak megsebesítette és harc-képtelenné tette. Megkímélte a gengszter életét. Franco kihívta a mentőket Larry lakására. Majd — hogy a lányt megkímélje a kellemetlenségektől — azonnal felhívta a Counter MOB-ot. Elmondta a történeteket. Megígérték, hogy értesítik a hatóságokat, s azt a látszatot keltik, mintha Larryt egy CM-ügynök sebesítette volna meg.

Miután ezt elrendezte, egyedül hagyta a két lányt. Majd vigyáznak egymásra. Neki azonban még akad egy kis elintéznivalója, Bino Bertoluccival.

*

Az East Channel vize fekete üvegnek látszott. A hídon rengeteg autó sorakozott Hallets Cove után. Franco kiszállt, felnézett a sötét égre.

Még ma éjjel elintézi Bertoluccit, s ezzel egy óriási maffiaüzletet likvidál.

Sietve ment tova az ívlámpák mellett, és nemsokára elérte a raktárépületeket. Itt koromsötét volt. De néhány pillanat után már meglátta a négy kocsit, valamint egy kamiont. Ehhez igyekezett Franco. Még nem tudta, hány emberrel veszi körül magát Bertolucci.

Hirtelen leguggolt és felfedezte a maffiózót, aki a kamion másik oldalán állt. Éppen egy cigarettát taposott el.

Franco elővette fegyverét, hangtalanul közelebb lopakodott. Szeme már megszokta a sötétet.

Óvatosan kinézett a kocsi mögül, és tisztán látta a farmert, gypjúpulóvert, zakót viselő maffiózót. Keze a nadrágzsebében. Franco azonnal felismerte.

A gyilkos volt, aki Lobót lelőtte.

Franco várt, míg a gengszter háttal fordul neki, s akkor rárontott. Bal karjával villámgyorsan átfogta a nyakát, s ugyanakkor a fegyverét az orra elé tartott. — Egy hangot se, különben lyuk lesz a fejedben!

A gengszter megmerevedett. Széttárta karját, tudta, hogy nincs esélye.

— Bertolucci a raktárban van? — kérdezte Franco halkán:

— Igen — nyögött a fickó.

— Hány ember van vele?

— Öt.

— Omarral együtt? — kérdezte Franco.

Tudta, hogy Bertolucci egy lépést se tesz Omar nélkül.

— Igen — lehelte a maffiózó.

Franco másra nem is volt kíváncsi. Erős lökéssel a földre terítette a fickót. Ekkor hirtelen égnek állt a haja. Hatodik érzéke megszűnt, hogy mögötte áll valaki. Megfordult, és meglátta... Omart, az „arab halált”.

Omar szikrázó szemmel közeledett. Jobbjában a tör. Ezzel ölte meg Hammert. Franco nem löhetett, mert akkor a raktárbeliek meghallották volna. Így eltette a pisztolyt, és fegyvertelenül szállt szembe Omarral. Nem volt egyebe, mint a Counter MOB-nál tanult karatefogások. Omar tigrisként járta körül áldozatát.

Franco nem várta be a támadást, kezdeményezett. Belerúgott Omar lábába, el is találta. Az arab feléje sújtott a törrel, kis híján eltalálta. Franco az utolsó pillanatban rántotta el a fejét.

Nem hátrált, továbbra is támadott, tudva, hogy ezzel megzavarja Omart.

A szúrás a levegőt érte. Franco lefogta Omar tört markoló kezét, az arab ekkor belefejejt Franco gyomrába.

Franco a csillagokat látta. Egy pillanatra elkábult. Omar kihasználva ezt, újra támadásba lendült. De Francót most is megmentették a reflexei, sikerült a tör elől kitérnie, Omart pedig egyetlen karateütéssel leterítenie.

A bérgyilkos felismerte, hogy el kell szenvednie élete első vereségét. Vad düh fogta el, mindent egy lapra tett fel. Megsérült, és most megfordult a játék. Még egy erős ütés érte, majd Francónak sikerült kiverni a kezéből a tör.

Franco másodszor is a kamionnak lódította Omart, aki még mindig nem adta fel a küzdelmet. Csak hosszú percek múlva sikerült Solónak harcképtelenné tenni. Sosem volt még dolga ilyen kitartó ellenféllel. Franco kifulladt. Az előtte mozdulatlanul heverő Omarra nézett, és nagyokat lélegzett. Új erőt kellett gyűjtenie, mert a nagyja még hátra volt. Beugrott a kamion vezetőülésére, indított, s a motor máris felbőgött.

Franco nem hangtalanul akart a raktárba jutni, hanem éppen ellenkezőleg, óriási robaj közepette.

A maffiózókat biztosan váratlanul éri majd a támadás. A bezárt kapuhoz irányította a kamiont. Be akart rajta törni, hogy így üssön rajta a gengsztereken.

A kamion elindult. A bal ablaknál hirtelen feltűnt Omar dühödten vicsorgó képe. Az arab még egyszer feltápáskodott, és a kocsira ugrott. Tőre már megint jobbójában volt. Franco tudta, ha most nem lesz elég gyors, meghal.

Létfenntartó ösztöne azonnal cselekvésre készítette. Egy karateütés, és Omar vadul hadonászva lezuhant a kamionról. Pontosan a kocsni első kerekei alá. Franco már semmit sem tehetett. A következő percben a kamion szétroncsolta a hatalmas kaput. Mint valami óriási szörnyeteg, hatolt be a házba.

Meglátta Bino Bertoluccit, aki úgy állt ott, mintha villám sújtotta volna. Nem tudta felfogni, mi történik. Két maffiózó a ládák mögött keresett menedéket. A kamion nekiment a ládaoszlopoknak, és maga alá temette a gengsztereket.

Franco megállította a kocsit, kiugrott belőle, és befelé rohant. Megtalálta a két maffiózó géppisztolyait.

Bertolucci is géppisztolyt ragadott, és vadul lövöldözni kezdett.

A másik fickó is tüzelt. A golyók feltépték az abroncsokat, a kamion oldalát. Golyózápor árasztotta el azt a ládahalmot is, amely Francónak szolgált fedezékül.

Vaskos fadarabok repültek a levegőbe.

Franco helyet változtatott és szintén tüzelt. Először Bertolucci irányába. Felmászott egy ládatoronyra, hogy jobban átlássa a helyzetet.

A lármától meg lehetett süketülni. A falak visszaverték a lövések zaját. Franco géppisztolya tűznyelveket okádott. Solo hirtelen észrevette, hogy Bertolucci egyik embere a háta mögé akar kerülni. De Franco egy, a lába elé irányított sorozattal visszakergette a ládahalom mögé.

Hirtelen éles kiáltás hallatszott. Franco ereiben megfagyott a vér. Így csak akkor kiált valaki, ha halálos találat éri. S utána dermedt csend uralkodott. A gengszter nem mozdult barrikádja mögül. Franco már nem tüzelt. Biztos volt benne, hogy a kiáltás Bertoluccitól jött.

Mi történhetett? Franco szája kiszáradt, arcán csorgott a veríték. Hirtelen nehézkes lépteket hallott, s egy ember hörgését. Bertolucci vonszolta ki magát a kamion mögül. Még mindig kezében tartotta a géppisztolyt, de a földre irányította. Ingét elborította a vér. Franco ebben a pillanatban megértette, mi történt: amikor a maffiózó lába elé lőtt, a golyók visszapattantak, és így sebesülhetett meg Bertolucci. A gengszter elérte a betört kaput. Elejtette a géppisztolyt. Omart szólította. Nem tudhatta, hogy az már nem tud rajta segíteni. — O m a r!

Amikor Bertolucci nyögve összeesett, utolsó embere is eldobta a fegyvert, karját a magasba emelte, előjött a fedezékéből. Nem akart főnöke sorsára jutni. Franco lassan felemelkedett. A halálos küzdelmet megnyerte. Sikerült ezúttal is megghiúsítania a tiszteletre méltó Társaság egy nagy üzletét. A Cosa Nostra biztosan megint felemeli a fejére kitűzött vérdíjat. Ez azonban nem akadályozza meg Francót abban, hogy tovább harcoljon. Ellenkezőleg: új kedvet ad neki a további munkához . . .

FRANCO SOLO sorozat

Megjelenik havonta

ISSN 0805-6029

Kiadja a POSTPRINT Kft.

1365. Budapest, Pf.: 628.

Felelős kiadó: a POSTPRINT Kft. vezetője

90-1177. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató